ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης κατόπιν μακρᾶς πεζοπορίας εἰσέρχεται κατακουρασμένος καὶ πειναλέος εἰς ἓν χάνιον.

Διατάσσει νά του φέρουν φαγητὸν καὶ ἔπειτα προσθέτει : «Κάμε γρήγορα, παιδί, γιατὶ ἂν μ' ἀφίσῃς ν' ἀποθάνω τῆς πείνης δὲν θὰ σοῦ το συγχωρήσω εἰς ὅλην μου τὴν ζωήν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαύρου Κύκνου.

*

Ἡ μικρὰ ἀδελφὴ τοῦ Μπεμπὲ παίζουσα μαζί του, τὸν ἐτσιγράνισεν εἰς τὴν μύτην ἐξ ἀπροσεξίας· καὶ ἐπειδὴ εἶνε παιδάκι μὲ καλὴ καρδιὰ καὶ δὲν θέλει νὰ ἐπιπληχθῇ διὰ τοῦτο ἡ ἀδελφή του, λέγει, ὅταν ἡ μαμμά του τὸν ἠρώτησε ποῖος του ἔκαμε αὐτὴν τὴν μικρὰν πληγὴν εἰς τὴν μύτην:

— Κανείς, μαμμά, μόνος μου τὴν ἐδάγκασα χωρὶς νά το θέλω», ἀποκρίνεται χρραλέως.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσαλλίδος.

*

— Παῦλε, τί κάμνεις πάλι ; δέν σου ἔχω ἀπαγορεύσῃ νὰ τρῷς τὰ νύχια σου, καὶ μάλιστα εἰς τὸ τραπέζι ;

—Μά, ἀφοῦ μαμμά, τρώγω καὶ ψωμὶ μαζί ;...

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀγίας Περιστερᾶς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Φαντάζομαι τί χαρὲς καὶ τί πηδήματα θὰ κάμετε, ἀγαπητοί μου φίλοι καὶ φίλαι, ἅμα λάβετε τὸ πρῶτον τοῦτο φυλλάδιόν μου τῆς δευτέρας περιόδου! Ἄμ ἐγώ ;. . . Φαντασθῆτε τὴν χαράν μου ὅταν ὁ κ. Παπαδόπουλος μοῦ εἶπε :—Διάπλασίς μου, ἑτοιμάσου! θὰ ἀρχίσῃς πάλιν τὰς ἐπισκέψεις σου εἰς τοὺς φίλους σου· ἑτοίμασε νέας ἱστορίας νά τους διηγηθῇς, νέας εἰκόνας νά τους δείξῃς· ἑτοιμάσου νἀρχίσῃς πάλιν τὴν ἀλληλογραφίαν σου μαζί τους· ὁ καιρὸς πλησιάζει ...

— Πλησιάζει ; πλησιάζει εἴπετε ; διέκοψα ἐγὼ ἔξαλλος ἐκ χαρᾶς καὶ ὁρμήσασα νά του σφίγξω τὴν χεῖρα ἐξ εὐγνωμοσύνης.

Ἀλλ' αὐτὸς μ' ἐσταμάτησε, λέγων :

— Στάσου δὰ νὰ τἀκούσῃς ὅλα, Διάπλασις! Τὰ φυλλάδιά σου δὲν θὰ ἐκδίδωνται πλέον κατὰ δεκαπενθημερίαν...

— Ἀλλά; κατὰ μῆνα ; ἠρώτησα περίλυπος.

—Ὄχι· θὰ ἐκδίδωνται καθ' ἑβδομάδα, κατὰ Σάββατον, καὶ θὰ ἐκδίδωνται τακτικά, χωρὶς τὴν παραμικρὰν καθυστέρησιν.

Ἡ χαρά μου, καθὼς ἤκουσα τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις, δὲν εἶχεν ὅρια· δὲν ἐκρατήθηκα πλέον, ὥρμησα καὶ τὸν ἐνηγκαλίσθην, καὶ διὰ θερμοῦ φιλήματος εἰς τὰς χεῖράς του ἐξεδήλωσα τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὴν ἀπόφασιν τὴν ὁποίαν ἔλαβε.

Τώρα, ἀγαπητοί μου φίλοι καὶ φίλαι, εἶμαι πολὺ, παραπολὺ εὐχαριστημένη, διότι τὸ ὄνειρόν μου καὶ τὸ ὄνειρόν σας νά σας ἐπισκέπτωμαι καθ' ἑβδομάδα ἐξεπληρώθη. Καὶ σεῖς, δὲν εἶνε ἀληθὲς ὅτι εἴσθε κατευχαριστημένοι ; Θὰ ἴδῆτε πόσα ἔχω νά σας εἴπω καὶ πόσον θά σας διασκεδάζω μὲ τὰς διηγήσεις μου.

Λοιπὸν τὸ ἄλλο Σάββατον αἱ ἀπαντήσεις μου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Μαρτίου ἐ.ἔ.)

1. Λεξίγριφος.

Εἰς τοῦ βοὸς τὴν κεφαλὴν τὸ πρῶτον θ'ἀπαντήσῃς.
Τὸ δεύτερον ἐπίσης.
Κ' εἰς τῆς Ἀσίας τῆς Μικρᾶς τὰς πόλεις ἂν ζητῇς.
Τὸ ὅλον μου θὰ ἕβρῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λύρας τοῦ Ὀρφέως.

2. Στοιχειόγριφος.

Ἀπὸ πολύχρωμο πουλὶ ἂν κόψῃς τὸ κεφάλι,
— Θεὲ τί παραζάλη !—
Ἀσιανὸς θὰ γεννηθῇ
Κ' εἰς ὅλους μας θὰ φωραθῇ
—Κανεὶς μὴν ἀμφιβάλλῃ.—

Ἐστάλη ὑπὸ Τατιανῆς Π. Μ. Ζαδέ.

3. Ἀναγραμματισμός.

Εἶμαι δύναμις μεγάλη ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφίσῃς.
Εἰς τὴν κλίνην σου μ' εὑρίσκεις ἄν με ἀναγραμ-
[ματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Στρατιώτου.

4. Αἴνιγμα δημῶδες.

Βοΐζει σὰν τὴ θάλασσα καὶ θάλασσα δὲν εἶνε·
Ἔχει τὴν τρίχα γουρουνιοῦ, κι' οὔτε γουροῦνι εἶνε.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλέργου Χελιδόνος.

5. Πρόβλημα.

Ἐρωτηθείς τις πόσας δραχμὰς εἶχεν, ἀπήντησεν : Ἔχω τόσας ὥστε, ἀφοῦ τας τριπλασιάσετε καὶ ἀφαιρέσετε 6, διπλασιάσετε τὸ ὑπόλοιπον καὶ ἀφαιρέσετε πάλιν 6, δὲν θὰ ἔχω οὔτε λεπτόν.—Πόσας δραχμὰς εἶχε ;

Ἐστάλη ὑπὸ Βλαδιμήρου τοῦ Μονομάχου.

6. Φύρδην—μίγδην.

Σᾶμ λῆνθε ἡ σισάλπιδα καὶ νάπλι ἡ αλκὴ
Ἐμ νε ρωναῖο νῶδρο οῦπ πᾶμ ληπροΐ ραχᾶς
Αἰκ έμ τὸ δέμνυά σητ ότ αντιτραλλυφὶ
Σᾶμ ρέφει ότ βιλίβον σῆτ πεσιμρυροφᾶς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δουρεικλυτοῦ Ἰδομενέως.

7—11. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἑνὸς γράμματος τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχημάτισον ἄλλας τόσας λέξεις.

Τάξις, πέρας, ἀδρός, αἱρῶ, ὁπλή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Ὑψηλάντου.

12.—14. Κεκρυμμένα ὀνόματα νήσων.

Α') Εἰς τοὺς φίλους σου συμβούλευε ὄχι ὅσα τοὺς εὐχαριστοῦν, ἀλλ' ὅσα τους ὠφελοῦν.
Β') Τὰ παιδία δὲν πρέπει νὰ φυλάττωσι μυστικὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς των.
Γ') Ὅστις ἐπαινεῖ τὸν ἑαυτόν του γίνεται γελοῖος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

15. Μεσοστοιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἑνὸς τῶν τριάκοντα τυράννων.

1, Μήτηρ ἀρχαίου ἥρωος. 2, Ἀρχαία βασίλισσα. 3, Εἷς τῶν Κενταύρων. 4, Στρατηγὸς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. 5, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου Πελάγους. 6, Στωϊκὸς φιλόσοφος. 7, Θεά. 8, Νῆσος τῆς Τουρκίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Αὐγαριᾶς.

16. Γρῖφος.

$$\frac{\text{Μο}}{\text{Ν}}\ \text{κ'}\ \frac{\text{Ν}}{\text{Μο}}\quad \begin{matrix}\text{ννννν}\\ \text{νννννν Κῷ + πρός, τά.}\\ \text{ννννν}\end{matrix}$$

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λευκῆς Περιστερᾶς.

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΥΟ ΚΑΙ ΗΜΙΣΕΙΑΣ ΜΟΝΟΝ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἕκαστος τόμος ἐκτὸς τοῦ μυθιστορήματός του καὶ τῆς ἄλλης ποικίλης ὕλης ἔχει καὶ 100—130 εἰκόνας.

Ἔκτακτος ὅλως εὐκαιρία παρέχεται ἀπὸ σήμερον εἰς τοὺς γονεῖς τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἠθικῶν βιβλίων μόρφωσιν τῶν τέκνων των.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παίδων** σχηματίσασα πλήρεις σειρὰς τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων 23 τόμων τοῦ περιοδικοῦ τούτου, ἀπεφάσισε νὰ προσφέρῃ εἰς τὸ Κοινὸν τοὺς πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθυνήν, εἰς τὸ τρίτον σχεδὸν τῆς ἀξίας αὐτῶν, ἤτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ παρεχόμενοι εἰς τόσον μικρὰν τιμὴν τόμοι εἶνε ὁ πρῶτος καὶ ὁ τέταρτος μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ τρίτου, ἤτοι πάντες οἱ ἐκδοθέντες μέχρι τοῦδε τόμοι τῆς **Διαπλάσεως**, ἐκτὸς τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ τρίτου, ἐν ὅλῳ δηλαδὴ 21 τόμοι, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Καὶ ἐξ ἄλλων μὲν τόμων εἶνε ὀλίγα τὰ πλεονάζοντα καὶ εἰς τὴν τιμὴν τῆς μιᾶς δραχμῆς προσφερόμενα ἀντίτυπα, ἐξ ἄλλων δὲ περισσότερα. Ἑπομένως οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀποκτήσωσιν ὅλην τὴν σειρὰν τῶν 21 τόμων πρέπει νὰ σπεύσωσιν ἐκ τῶν πρώτων, διότι ἐκ τῆς προθυμίας μεθ' ἧς ἠγοράζοντο μέχρι τοῦδε οἱ τόμοι τῆς **Διαπλάσεως** εἰς τὴν τιμὴν τῶν δραχμῶν 2,50 βέβαιον εἶνε ὅτι ἐντὸς ὀλιγίστου χρονικοῦ διαστήματος θὰ ἐξαντληθῶσι πάντες οἱ παρεχόμενοι εἰς τὴν ἠλαττωμένην ταύτην τιμὴν τῆς 1 δραχμῆς, μεθ' ὃ αἱ ὀλίγαι φυλαττόμεναι ἐν τῇ ἀποθήκῃ πλήρεις σειραὶ τῶν 23 τόμων ***θὰ πωλῶνται καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀρχικήν των τιμήν, πρὸς δραχμὰς 2,50 ὁ τόμος.***

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις πρέπει νὰ πέμπωσι κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ Γραφεῖον μας, δι' ἕκαστον ζητούμενον τόμον δραχ. 1,10, διότι 10 λεπτὰ ἀπαιτοῦνται διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πέμπουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτιμον (φράγκον χρυσὸν ἓν δι' ἕκαστον τόμον), δὲν προσθέτουσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παίδων**, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθημέρου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἶσὶν ἀπαράδεκτα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1894—1132.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας· καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7 *Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.*	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ **ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ**	Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 10.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15 **ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις** Πλατεῖα Ὁμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δώρου.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1ος.—2 Ἐν Ἀθήναις, τὴν 26 Φεβρουαρίου 1894 Ἔτος 16ον.—Ἀριθ. 2

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΛΒΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΡΟΝ ΔΕΛΑΒΡΥΓΙΕΡ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 1]

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ κ. Μορδὰς παρετήρησεν ὅτι ἡ θυγάτηρ του ἐκουράζετο μὲ τὸ παραμικρὸν καὶ ἐξηκολούθει νὰ εἶνε ἀδύνατος πολὺ καὶ ὠχρά. Μίαν φορὰν μάλιστα ἐνόμισεν ὅτι διέκρινε κάποιαν ἀνησυχίαν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἰατροῦ.

«Ἰατρέ, τῷ εἶπεν, ὅταν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν θάλαμον: «τί φρονεῖτε περὶ τῆς ὑγείας τῆς θυγατρός μου ;

— Πρὶν ἐκφράσω τὴν γνώμην μου, κύριε, θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἴδω πλήρες τὸ ἀποτέλεσμα τῆς θεραπείας, τὴν ὁποίαν ἐφαρμόζομεν ἀπό τινων ἡμερῶν. Ὁπωσδήποτε ὅμως, νομίζω ὅτι, διὰ ν' ἀνακτήσῃ τὴν ὑγείαν της ἡ κόρη σας, πρέπει νὰ φύγετε ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἐδῶ φοβοῦμαι μήπως ἐξαντληθῇ.

— Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν καυμάτων. Τὸ εἶχα συλλογισθῇ.

— Χμ! Χμ! φοβοῦμαι μήπως αὐτὸ δὲν φθάνει. Πρέπει νὰ ἐπανορθωθῇ ὁλόκληρος ὀργανισμὸς καὶ τοῦτο ἀπαιτεῖ καμμίαν φορὰν πολλῶν ἐτῶν ἐργασίαν. Ἀλλὰ δὲν ὑφίσταται κανεὶς ἄμεσος κίνδυνος. Μετά τινας ἡμέρας θά σας εἴπω τὴν γνώμην μου μετὰ μεγαλητέρας βεβαιότητος καὶ θά σας παρακαλέσω τότε νὰ ζητήσετε καὶ τὴν γνώμην τῶν συναδέλφων μου, τοὺς ὁποίους ἐκαλέσατε ἤδη εἰς συμβούλιον, ὥστε νὰ μὴ ὑπέχω ἐγὼ ὁλόκληρον τὴν εὐθύνην.

Ἡ ἑβδομὰς παρῆλθεν, οἱ ἰατροὶ προσεκλήθησαν . . . Μιᾷ φωνῇ διεκήρυξαν ὅτι ἡ δεσποινὶς Μορδὰς διὰ νὰ ἐπανακτήσῃ τὴν ὑγείαν της ἔπρεπε νὰ ὑπάγῃ εἰς παραθαλάσσιον, ν' ἀναπνεύσῃ ἐπὶ μακρὸν τὸ ἰώδιον τῆς θαλάσσης καὶ ὅτι ἀκόμη ἐπὶ ἓν ἔτος ἔπρεπε ν' ἀποφύγῃ πᾶσαν διανοητικὴν ἐργασίαν.

Ὁ κ. Μορδὰς δὲν ἐδίστασε διόλου. Καὶ ναὶ μὲν ἡ θυσία δι' αὐτὸν ἦτο μεγάλη, διότι ἠγάπα τοὺς Παρισίους, ὅπου ἐπιστρέψας ἐκ τῶν ἀποικιῶν ἐπανεῦρε πολλοὺς νεανικούς του φίλους καὶ ἐκτὸς τούτου εἶχεν ἀρχίσῃ ἐδῶ λαμπρὰς ἐργασίας, ἀλλ' ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἠγάπα εἰς τὸν κόσμον τὴν θυγατέρα του.

Ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας ὁ κ. Μορδὰς περιῆλθεν ὅλας τὰς ἀκτὰς τῆς Νορμανδίας καὶ τῆς Βρεττάνης, διὰ νὰ εὕρῃ τόπον κατάλληλον πρὸς διαμονήν. Διακόπτων τὰς ἐκδρομάς του ἐπέστρεφεν εἰς Παρισίους διὰ νὰ βλέπῃ τὴν θυγατέρα του καὶ ὑπέβαλλεν εἰς τὴν σύζυγόν του τὰ σχέδια τῶν ἐπαύλεων, αἱ ὁποῖαι ἰδιαιτέρως εἶχον κινήσῃ τὴν προσοχήν του. Ἐκείνη δὲ ἀφ' οὗ τας ἔβλεπεν, ἀπεκρίνετο στερεοτύπως : «Ἀγαπητέ μου, ἔκλεξε ὁποίαν σοῦ ἀρέσει.»

«Οἱ μαῦροι διήρχοντο τὸν καιρόν των κοσμοῦντες δι' ἀνθέων ὅλας τὰς γωνίας τῆς νέας κατοικίας» (Σελ. 10, στήλ. 6')

Ἡ Εὐτυχία ἦτο πολὺ εὐχαριστημένη ἐκ τῶν περὶ ἀναχωρήσεως σχεδίων, διότι ἡ Λίνα, ἡ ὁποία δὲν ἠγάπα τὴν μεγάλην πόλιν, τῇ ὡμίλει ἀκαταπαύστως περὶ τῆς εὐτυχίας τοῦ ζῆν πλησίον τῆς θαλάσσης, ἡ ὁποία εἶνε τόσον ὡραία, ὅταν ἔρχεται νὰ συντριφθῇ ἐπὶ τῶν βράχων, καὶ τῆς ὁποίας ἡ φωνὴ εἶνε τόσον γλυκεῖα ὅταν κάμνῃ « φστ, φστ, φστ! » ἐπάνω εἰς τὰ χαλίκια τῆς ἀκτῆς.

Περὶ τὰ μέσα τοῦ Ἰουνίου, τὰ πάντα ἦσαν ἕτοιμα. Μεγάλαι ἄμαξαι περιέχουσαι τὰ ἔπιπλα ἐστάλησαν πρωτήτερα καὶ ἡ οἰκογένεια Μορδὰς διῆλθεν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ἐν Παρισίοις διαμονῆς της. Τὸ προσωπικὸν τῆς ὑπηρεσίας μετεβλήθη, διότι καὶ ἡ μαγείρισσα καὶ ἡ θαλαμηπόλος ἠρνήθησαν νὰ ἐγκαταλείψουν τοὺς Παρισίους. Ἡ μαύρη ὅμως εἶχε φέρῃ πρὸ δύο ἐτῶν εἰς Παρισίους ἕνα ἀνεψιὸν καὶ μίαν ἀνεψιὰν καὶ ἐπρότεινε νὰντικαταστήσουν αὐτοὶ τοὺς ἀπελθόντας ὑπηρέτας. Ὁ κ. Μορδὰς δὲν ὑπεδέχθη μὲ μεγάλον ἐνθουσιασμὸν τὴν πρότασιν αὐτῆς, ἀλλ' ἡ κυρία Μορδὰς ἐπέμεινεν, οὕτω δὲ ὅλον τὸ προσωπικὸν τῆς οἰκίας ἦτο εἰς τὸ ἑξῆς ὁμοιομόρφως μαῦρον.

Β'

Η ΜΑΝΟΛΙΑ

Ἐπὶ τῶν γηλόφων τοῦ Δινάρ, τῶν ὑπερκειμένων τοῦ Σαὶν-Μαλὸ μὲ τὰ γηραιὰ προχώματα, τοῦ Σαὶν-Σερβὰν καὶ εἶτα τοῦ στομίου τῆς Ράνκης, εἶχεν ἀποπερατωθῆ πρὸ μικροῦ μία ἔπαυλις, ὅταν ὁ κ. Μορδὰς ἔφθασεν εἰς τὴν ἀκτὴν ἐκείνην. Ὠφείλετο εἰς μίαν ἰδιοτροπίαν, τὴν ὁποίαν ἡ περιουσία ἐκείνου, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχεν οἰκοδομήσῃ, δὲν ἠδυνήθη νὰ παρατείνῃ, καὶ ἡ ἔπαυλις ἐπωλεῖτο. Ὁ πατὴρ τῆς Εὐτυχίας τὴν ἠγόρασε.

« Τί ὄνομα ἔχει ;» τὸν ἠρώτησαν εἰς τὴν ἐπιστροφήν, ὅταν διηγήθη τὰ κατὰ τὴν ἀγοράν του.

«Κανὲν» ἀπεκρίθη. «Θά την βαπτίσουμε ἡμεῖς ἐκεῖ.»

Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τῆς οἰκίας δὲν ἀνῆκεν εἰς κανένα ρυθμόν. Ἦτο ἓν σύμπλεγμα ἁρμονικὸν ἐξωστῶν, πυργίσκων, στοῶν, ὑπεράνω τῆς θαλάσσης. Ἐδῶθεν ὁμαλὴ ἡ ἀκτὴ προσεδέχετο τὸ κῦμα θωπευτικόν, ἐν ᾧ ἐκεῖθεν τὸ κῦμα ἐθραύετο μετὰ πατάγου κατὰ τῶν βράχων, οἱ ὁποῖοι ἐσχημάτιζαν ἓν εἶδος ἀβύσσου.

Τὴν ἑπομένην τῆς ἀφίξεώς της ἡ κυρία Μορδάς, κουρασμένη, ἐπειδὴ εἶχε δώσῃ μερικὰς ὁδηγίας διὰ τὴν ταξιθέτησιν τῶν ἐπίπλων, τὰ ὁποῖα ὁ ἐγχώριος θαλαμοστόλος δὲν εἶχε τοποθετήσῃ ὅπως αὐτὴ ἤθελε, ἐξηπλώθη εἰς μίαν πολυθρόναν ἐφ' ἑνὸς τῶν ἐξωστῶν.

Ἐπειδὴ τὰ νεοφυτευμένα δένδρα δὲν παρεῖχον ἀκόμη ἀρκετὴν σκιάν, εὐρὺ ἀλεξήλιον ἠνοίχθη ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς της. Ἐκράτει βιβλίον εἰς τὴν χεῖρα· ἀλλ' οἱ ἡμίκλειστοι ὀφθαλμοί της ἐμαρτύρουν ὅτι αἱ ἰδέαι τοῦ συγγραφέως δὲν εἰσεχώρουν εἰς τὴν διάνοιάν της. Ὁ σύζυγός περιήρχετο τὴν οἰκίαν, ἐπιβλέπων τοὺς ἐργάτας, οἱ ὁποῖοι ἐνεπήγνυον τὰ τελευταῖα καρφία. Ἐπίσης αὐτὸς ὤφειλε νὰ φροντίσῃ διὰ τὸ φαγητόν, διότι, κατὰ παρότρυνσιν τῆς οἰκοδεσποίνης, οἱ μαῦροι διήρχοντο τὸν καιρὸν των κοσμοῦντες δι' ἀνθέων ὅλας τὰς γωνίας τῆς νέας κατοικίας. Μεγάλαι ἀνθοδέσμαι ἐτοποθετοῦντο ἐπὶ τῶν τραπεζῶν, ἐπὶ τοῦ γείσου τῶν ἑστιῶν καὶ ἁλύσεις φυλλωμάτων ἀνεῖρπον διὰ τῶν κατόπτρων καὶ ἐπανέπιπτον γραφικώτατα. Ἀλλὰ περὶ μπιφτεκίων καὶ κοτολεττῶν οὔτε λόγος· ἄνευ δὲ τῆς προνοίας τοῦ οἰκοδεσπότου ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος θὰ ἤχει εἰς τὸ μέγα ὡρολόγιον τοῦ μαγειρείου ἐνώπιον ἑστίας ἐσβεσμένης.

Ἡ Εὐτυχία εἶνε καταγοητευμένη μὲ τὸ δωμάτιόν της, ἀληθῆ φωλεάν. Παρὰ τὸ παράθυρον ἔχει ἀναρτήσῃ κλωβοὺς μὲ τὰ σπανιώτερα πτηνά. Ἐν ἐκ τούτων κατέχει θέσιν ὅλως ἰδιαιτέραν εἰς τὴν καρδίαν της. Τὸ κλωβίον του εἶνε ἀπὸ λεπτὰ σύρματα χρυσᾶ, ἐνῷ τὰ δοχεῖα τῶν τροφῶν εἶνε ἀπὸ πορσελάνην τῶν Σεβρῶν. Ὁ πρίγκηψ οὗτος τοῦ πτερωτοῦ κόσμου, ἀνήκει εἰς γένος σπανιώτατον καὶ ὀνομάζεται «Κουρουκοῦ Ροζάλβα».

Τὰ ἐπάνω μέλη τοῦ μικροῦ σώματός του εἶνε πρασινόχροα, σμαράγδινα· ὁ λαιμός του ἐπίσης, μ' ἓν λευκὸν περιδέραιον· τὰ κάτω μέρη ζωηρὰ ἐρυθρά, ἡ δὲ οὐρά του ραβδωτή, λευκὴ καὶ μαύρη. Τὸ κοράσιον, τὸ εἶχεν ἐξημερώσῃ. Συχνά, ἀνοίγουσα τὴν κομψήν του φυλακήν, τὸ λαμβάνει ἐπὶ τοῦ δακτύλου της, ἢ τὸ ἀφίνει νὰ πετάξῃ ἐπὶ τῶν ὤμων της. Τὸ πτηνὸν χύνεται εἰς τὸν λαιμόν της, παίζει μὲ τοὺς βοστρύχους τῆς κόμης της καὶ συχνὰ ἀναρριχᾶται καὶ ἵσταται θριαμβευτικῶς ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς της. Πάντοτε τὸ πτηνὸν εὑρίσκεται πλησίον της. Ὁμοῦ, κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας, τὰς ὁποίας διῆλθον εἰς τὸ Δινάρ, κατήρχοντο εἰς τὴν ἀκτήν, παρατείνοντες καθ' ἑκάστην περισσότερον τὸν περίπατόν των, ἐπειδὴ τὸ ἰώδιον τῆς θαλάσσης ἔκαμνε θαύματα. Ὁ κ. Μορδὰς μετ' ἀνεκλαλήτου χαρᾶς κατόπιν μηνιαίας διαμονῆς ἐκεῖ, εἶδε χροιὰν ροδίνην βάφουσαν τὰς παρειὰς τῆς θυγατρός του.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἤρχισαν νὰ συρρέουν εἰς τὸ Δινὰρ πολλοί, χάριν τῶν λουτρῶν. Ἡ Εὐτυχία, ἀπαλλαχθεῖσα τόρα πλέον τῶν πέπλων καὶ τῶν μαύρων διόπτρων, διασκεδάζει ἐξόχως ἐκ τῆς θέας τῶν πολυαρίθμων παιδίων, τὰ ὁποῖα ἐμηρμυκίων ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, ἀνασκάπτοντα τὴν ἄμμον διὰ νὰ κατασκευάσουν κανόνια καὶ φρούρια, χορεύοντα φαιδροὺς κυκλικοὺς χορούς, παίζοντα κρῆκετ καὶ ἀπερχόμενα ἑκάστην πρωΐαν καθ' ὁμίλους πρὸς ἁλιείαν. Ἐνίοτε ἡ κυρία Μοδρὰς κατήρχετο καὶ αὐτὴ εἰς τὸ Καζῖνον ἢ ἐκάθητο πρὸ τῶν λουτρῶν. Ἐπανεῦρε κυρίας, τὰς ὁποίας εἶχε γνωρίσῃ εἰς Παρισίους. Αἱ κυρίαι αὗται ἐγνώριζαν πρὸς ἄλληλα τὰ τέκνα των καὶ τὰ προέτρεπον νὰ παίζουν μαζί. Ἀλλ' ἡ μικρὰ κρεόλη ἦτο ἀγρία καὶ ἀντὶ ν' ἀναμιχθῇ μετ' αὐτῶν, ἵστατο καὶ τα παρηκολούθει μακρόθεν διὰ τοῦ βλέμματος. Ἐπὶ μακρὸν την ἔβλεπον οὕτω ρεμβώδη καὶ ὑπερήφανον, κρατοῦσαν τὴν κουρουκοῦ Ροζάλβαν, ἐπὶ κλάδου, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀποσπάσῃ ἀπὸ κανὲν δενδρύλλιον . . .

Μίαν ἡμέραν ἓν παιδίον την ἠρώτησε τὸ ὄνομα τοῦ πτηνοῦ.

« Ροζάλβα » ἀπήντησεν ἡ Εὐτυχία, ἀποσιωπήσασα τὸ Κουρουκού.

Ἔκτοτε τὰ παιδία, μετὰ τῶν ὁποίων δὲν κατεδέχετο νὰ παίζῃ, ἂν καὶ πολὺ την προσεκάλουν κατ' ἀρχάς, τὴν ὠνόμαζον «Πριγκήπισσαν Ροζάλβαν».

Ὅσοι ἔτυχαν νὰ εὑρεθοῦν εἰς τὸ Δινὰρ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην θὰ ἐνθυμοῦνται βεβαίως τὴν νεαρὰν πριγκήπισσαν, κορασίδα πάντοτε λευχείμονα, τρέχουσαν εἰς τοὺς ἐξώστας τῆς ἐπαύλεως ἢ εἰς τοὺς βράχους τῆς ἀκρογιαλιᾶς, ἀφίνουσαν τὴν μαύρην κόμην της νὰ κυματίζῃ ἐπὶ τῶν ὤμων, διὰ νὰ την στεγνώσῃ μετὰ τὸ λουτρόν, κόμην ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας ἐσπινθηροβόλει εἰς τὸν ἥλιον ὁ θύσανος τῶν λευκῶν τριχῶν, — καὶ πάντοτε ἀκολουθουμένην ὑπὸ τοῦ πτερωτοῦ συντρόφου της. Ἡ ὑγεία της ἐνεδυναμοῦτο αἰσίως καὶ τοῦτο ἔκαμνε τὸν πατέρα της νὰ ὑπομένῃ ἀγογγύστως τὴν ἐν τῷ οἴκῳ ἀκαταστασίαν. Ὅπως το εἶχε προΐδῃ, ἡ ὑπηρεσία ἐξετελεῖτο ὑπὸ τῶν μαύρων κατὰ τόσον παράδοξον τρόπον, ὥστε ὥρα γεύματος δὲν ὑπῆρχε. Μεθ' ὅλας τὰς ὁδηγίας, τὰς ὁποίας ἔδιδεν εἰς τὴν οἰκοδέσποιναν, συχνὰ τὸ πρόγευμα ἀπετελεῖτο μόνον ἀπὸ πιλάφι καὶ ἀπὸ φροῦτο, ἐνῷ ἄλλας ἡμέρας ἡ τράπεζα ἦτο φορτωμένη ἀπὸ φαγητά, ὡς ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ φάγουν δώδεκα ἄνθρωποι. Ἐπὶ τέλους αἱ δαπάναι ἦσαν τόσον ὑπέρογκοι καὶ τοσαύτη ἡ ἐλάττωσις, τὴν ὁποίαν ὑπέστησαν αἱ πρόσοδοι τοῦ κ. Μορδάς, ὥστε ἤρχισε νὰ σκέπτεται σοβαρῶς ὅτι ἦτο ἀνάγκη ἀπόλυτος μεταρρυθμίσεως. Τοῦτο ἀκριβῶς ἐσυλλογίζετο μίαν ἑσπέραν βροχερὰν τοῦ Σεπτεμβρίου, ἐνῷ ἡ σύζυγός του ἐρρύσσονε τὰς ἄκρας μιᾶς ταινίας, διὰ νὰ στολίσῃ μίαν ἐξαισίαν μανόλιαν, τὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο νὰ φυτεύσουν τὴν ἑπομένην.

« Ἰδὲς τί εὔμορφό που θὰ εἶνε» εἶπε πρὸς τὸν σύζυγόν της. «Κάθε κλαδὶ θἄχῃ καὶ τὴν φούντα του.

— Ἀλλὰ διατί, σὲ παρακαλῶ» ἀπεκρίθη ἐκεῖνος πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπηυθύνετο, «νά τῳ δώσῃς τὴν ὄψιν δένδρου τῶν Χριστουγέννων ;

— Ἄ, δέν το εἶχα συλλογισθῆ! εἶνε ἰδέα θαυμασία. Αὔριο τὸ πρωὶ θὰ στείλω τὴν Λίναν εἰς τὴν ἀγορὰν νὰ μου ἀγοράσῃ διάφορα δῶρα νὰ τα βάλω μαζὶ μὲ τὲς κορδέλες καὶ ὕστερ' ἀπὸ τὴν τελετὴν νὰ τα διανείμω εἰς τὰ παιδία τοῦ Σχολείου.»

Καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ εἰς τὸν σύζυγόν της καιρὸν νὰποκριθῆ καὶ νὰ ἐκδηλώσῃ, πρέπει νά το εἴπωμεν, τὴν δυσαρέσκειάν του διὰ τὸ νέον τοῦτο ἔξοδον, ἔκρουσε τὸν κώδωνα, καὶ ἡ νεαρὰ μαύρη, ἡ ὁποία ἔφερε τὸ μυθολογικὸν ὄνομα « Ἀριάδνη» ἐπεφάνη παρὰ τὴν θύραν τῆς αἰθούσης.

«Πήγαινε νά μου φέρῃς τὴν Εὐτυχίαν» τῇ εἶπε.

Ὁ κ. Μορδὰς ἤρχισε νὰ λέγῃ: «Κοραλία, νομίζω ὅτι θὰ ἦτο λογικώτερον . . .» ὅταν ἡ Εὐτυχία εἰσῆλθε καὶ τάχιστα εὑρέθη καταγοητευμένη ἀπὸ τὸ σχέδιον, τὸ ὁποῖον τῃ ἐξέθεσεν ἡ μήτηρ της.

« Θά μας χρειασθοῦν ἀκόμη καὶ κουφέτα, πολλὰ κουφέτα, γιατὶ θὰ γίνῃ βάπτισις.

— Ἔχεις δίκηο, παιδί μου. Φίλε μου, θἀγοράσῃς, δὲν εἶν' ἔτσι ;»

Ἀλλὰ στραφεῖσα πρὸς τὸν κ. Μορδάς, εἶδεν ὅτι εἶχεν ἐξέλθῃ τῆς αἰθούσης.

Ἐπρόκειτο τῷ ὄντι περὶ τῆς βαπτίσεως τῆς ἐπαύλεως, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁρίσῃ διὰ τὴν ἑπομένην, μεθ' ὅλας τὰς ἀνησυχίας, τὰς ὁποίας ἐνέπνεεν ὁ ἄθλιος καιρὸς τῆς παραμονῆς. Θά την ἐπωνόμαζαν «Μανόλιαν» εἰς ἀνάμνησιν μιᾶς θαυμασίας φυτείας τοιούτων δένδρων ὑπαρχούσης εἰς τὴν Μαρτινίκην, εἰς τὸ κτῆμα ὅπου εἶχε γεννηθῆ ἡ κυρία Μορδάς. Οὕτω τὴν 16 Σεπτεμβρίου, μία μανόλια ὡραιοτάτη, στολισμένη μὲ ταινίας καὶ φορτωμένη ἀπὸ ἀθύρματα, ποικιλόχροα καὶ ποικιλόσχημα, ἀνεστηλώθη ὑπεράνω τῆς θαλάσσης ἐν τῷ μέσῳ κύκλου εὐθύμων παιδίων.

Οἱ ξένοι τοῦ Δινὰρ ἤρχισαν νὰπέρχωνται, αἱ ἑσπέραι νὰ γίνωνται μακραί, αἱ κακοκαιρίαι συχναὶ καὶ ἡ πλῆξις αἰσθητὴ πολὺ εἰς τὴν ἔπαυλιν. Τὴν ἠσθάνετο προπάντων ἡ Εὐτυχία. Καὶ ἦτο δυνατὸν νὰ συμβῇ ἄλλως ; Κατὰ τὴν παραγγελίαν τῶν ἰατρῶν, μαθήματα δὲν ἔκαμνεν· δὲν ἤξευρε λοιπὸν οὔτε νἀναγινώσκῃ οὔτε νὰ γράφῃ· ἡ μήτηρ της, ἀργὴ κατὰ τὰ τρία-τέταρτα τοῦ χρόνου, δὲν ἐφρόντισε διόλου νὰ εὕρῃ διὰ τὴν θυγατέρα της καμμίαν ἐνασχόλησιν.

«Αὐτὸ τὸ παιδὶ χωρὶς ἐπίδλεψιν, τὸ σπίτι χωρὶς διεύθυνσιν· αὐτὴ ἡ κατάστασις δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ» ἐσκέπτετο ὁ κ. Μορδάς. «Ἄ, νὰ εἶχα ἐδῶ τὴν ἀδελφήν μου ! Τί διαφορὰ βίου, ἐὰν ἐκείνη ἦτο ἐδῶ. Ἀλλὰ πῶς ἡ Κοραλία θὰ ἐδέχετο τὴν παρουσίαν της; πῶς θὰ συγκατατίθετο νά τῃ μεταβιβάσῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ οἴκου ;»

Αὐτὰ ἐσκέπτετο καθήμενος εἰς τὸ γραφεῖόν του, μὲ τοὺς ἀγκῶνας ἐστηριγμένους ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν χειρῶν, ὅταν αἴφνης τὸν διέκοψεν ὁ θόρυβος ζωηροτάτης ἔριδος.

Ἀνεγνώρισε τὰς φωνὰς τῶν δύο μαύρων καὶ τοῦ Ἀγήνορος, τοῦ μαγείρου, ἀλλ' ἐκτὸς αὐτῶν ἠκούετο καὶ ἄλλη φωνὴ γυναικεία, ξένη εἰς την οἰκίαν, ἀντηχοῦσα εἰς τόνον ὀργῆς :

[Ἕπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ

Ἂν μ' ἔκανε, μητέρα,
ὁ Πλάστης μας πουλάκι,
θὰ 'μάθαινα τραγούδια
καινούργια κάθε 'μέρα,
κλεισμένος σὲ κλουβάκι
νά σοῦ τα τραγουδῶ !

Ἂν ἤθελε μὲ πλάσει
ὁ Πλάστης ψάρι πάλι,
γοργὰ θὰ 'κολυμβοῦσα
'ς τῆς θάλασσας τὰ βάθη,
νὰ 'βρῶ, γιὰ σέ, κοράλι
καὶ χίλια δυό καλά !

Καὶ ὅ τι με ψωτίσῃ
ὁ Ὕψιστος νὰ κάνω,
γιὰ 'σένα θὰ δουλεύω
ποῦ μ' ἔχεις ὁδηγήσῃ
νὰ φεύγω ἀπὸ τὸν πλάνο
τὸν δρόμο τὸν κακό !

ΦΑΚ

ΟΛΑ ΓΑΛΑΖΙΑ

Ἦτο μικρά, πολὺ μικρὰ ἡ Εἰρηνούλα, μόλις πέντε ἐτῶν. Ὁ πατήρ της ἐπνίγη εἰς τὴν θάλασσαν ὁ καϊμένος, ξεύρετε· ἐκεῖ κάτω, μακρυά . . . Ὅμως εἶχε ἐκείνη τὴν καλὴν τὴν μητέρα της καί την ἠγάπα καθὼς ἀγαποῦν τὴν Παναγίαν τὰ χαρωπὰ ἀγγελούδια που εἶνε ζωγραφισμένα τριγύρω εἰς τὴν εἰκόνα της.

Πολλάκις ἡ μητέρα της, τῆς ὁποίας ὡμοίαζε τόσον πολύ, τὴν ἔπερνε εἰς τὰ γόνατά της, τὴν ἐκάλυπτε μὲ φιλήματα καί της ἔλεγε·

— « Εἰρηνούλα μου, καθρέπτισε τὰ ματάκια σου τὰ γαλανὰ εἰς τὰ 'δικά μου. »

*

Μίαν ἡμέραν την ἐνέδυσαν κατάμαυρα. Εἰς τὸ σπίτι ἔκλαιον ὅλοι. Ἀφοῦ τους εἶδε νὰ κλαίουν, ἤρχισε τὰ κλάματα καὶ αὐτή.

— Ποῦ εἶνε ἡ μαμμά μου ; ἔλεγε· θέλω νὰ καθρεπτίσω τὰ ματάκια μου εἰς τὰ 'δικά της.

— Πάει, ἔφυγε γιὰ πάντα !

— Μὰ ποῦ εἶνε λοιπόν ;

— Ἐκεῖ ἐπάνω, ὑψηλά.

Καὶ ἡ Εἰρηνούλα γελῶσα :

— Ἐκεῖ ἐπάνω ;. . . ἐκεῖ ἐπάνω ποῦ εἶνε ὅλα γαλάζια;

*

— Ἐκεῖ ἐπάνω, δὲν εἶνε πολὺ ὑψηλά. Τὸ βουνὸ εἶνε πλησίον. Εἰμπορῶ ἀναρριχωμένη νὰ φθάσω ἕως ἐκεῖ. Κύτταξε, σχεδὸν ἐγγίζει τὸν οὐρανόν, ἐσκέπτετο.

Ἤρχισε νὰ ἀναβαίνῃ μοναχούλα, χωρὶς νὰ εἴπῃ εἰς κανένα τίποτε. Ἀλλ' ἦτο κακὸς ὁ δρόμος, δύσκολος ἡ ἀνάβασις.

— Ἄχ ! ποτὲ δὲν θὰ φθάσω ἐκεῖ ἐπάνω, ἔλεγε.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον :

— Θὰ φθάσω, θὰ φθάσω. Νὰ ἡ πεταλοῦδες, ἐκεῖ θὰ πηγαίνουν, εἶνε τόσον γαλάζιες !

Καὶ ἡ πεταλοῦδες αἱ ὁποῖαι ἀνήρχοντο πετῶσαι τὸν λοφίσκον, ἐφαίνοντο ὡς νά της ἐδείκνυον τὸν δρόμον. Ἡ Εἰρηνούλα ἦτο γεμάτη χαράν.

Ἐπήγαινε νὰ ἐπανίδῃ τὴν μητέρα της, νὰ ἐπανεύρῃ τὰ φιλάκια της ποῦ τα ἔχασε, νὰ κοιμηθῆ εἰς τὴν εὔμορφη ἀγκαλιά της, τὴν κάτασπρη, τὴν γλυκειά, εἰς τὰ χάδια της.

Ἦτο εὐτυχισμένον τὸ κοριτσάκι . . . Ἔξαφνα ἐσήκωσε τὰ μάτια της εἰς τὸν οὐρανόν.

— Κακὲς πεταλοῦδες, μ' ἐγελάσατε, δὲν βλέπω πειὰ γαλάζια.

*

Εἶχε περάσῃ ἀπ' ἐκεῖ ἕνα σύννεφο, τὸ ὁποῖον πλανώμενον εἰς τὸν οὐρανὸν ἐσκέπασε τὸν ἥλιον μὲ μίαν σκέπην μαύρην... μαύρην σὰν τὸ φορεματάκι τοῦ παιδιοῦ. Αὐτὴ ἦτο ἡ αἰτία τῆς λύπης της. Τὸ νέφος ἐπέρασε, καθὼς περνᾷ κάθε λύπη καὶ χαρὰ εἰς τὸν κόσμον, καὶ ὁ οὐρανὸς ἐκαθάρισε πάλιν.

Ἡ Εἰρηνούλα ὅμως πάντοτε ἀνέβαινε.

— Ἄ ! εἶπε, εἶμαι πολὺ πλησίον. . . Μὰ ποῦ θὰ εὕρω τὴν μαμμά μου ; Νά που ἔφθασα. . . Ἐδῶ ὅλα εἶνε γαλάζια.

*

Ἀσθμαίνουσα ἐπροχώρει ἡ μικρούλα. Τὰ ὑποδηματάκια της καταξεσχισμένα ἀπὸ τὲς πέτρες τοῦ δρόμου ἄφινον νὰ φαίνωνται τὰ κόκκινα ποδαράκια της πληγωμένα, κατακομμένα.

Τὰ χέρια της, τὰ μικρά της χεράκια, τὰ ὁποῖα ἡ μητέρα τής τα ἐφίλει εἰς τὰ γόνατά της γλυκά-γλυκά, αἱματόνοντο καθὼς ἔπιανε τ' ἀγκάθια εἰς τὰς ἀποτόμους ἀνωφερείας.

— Εἶνε πολὺ μακρυὰ ἐκεῖ ἐπάνω, ἐψιθύρισε, κ' ἔπειτα κύτταξε, ἐδῶ εἶνε ὅλα κόκκινα δὲν εἶνε πλέον γαλάζια.

*

Ἐστάθη μὴ γνωρίζουσα τί νὰ κάμῃ. Ἴσως την ἐγέλασαν. Διατί | ἡ μαμμά της νὰ ὑπάγῃ τόσον μακρυὰ χωρὶς νὰ την πάρῃ μαζί της ; . . . Διατί την ἄφησε σὰν τὰ πτωχόπαιδα, ποῦ ζητιανεύουν εἰς τὰς θύρας τῶν σπιτιῶν ;

Μὲ λύπην ἐχαμήλωσε τὸ κεφαλάκι της, ὅταν κάτω εἶδε τὰ ἀγριολούλουδα τὰ ὁποῖα εἶνε φυτρωμένα εἰς τὰ πλάγια τοῦβουνοῦ.

— Λουλουδάκια μου, σᾶς ἀκολουθῶ, τοὺς εἶπε, ἔρχεσθε ἀπὸ ἐκεῖ ἐπάνω, σᾶς βλέπω, εἶσθε γαλάζια !

*

Ὁ ἥλιος εἶχεν ἤδη δύσῃ ὄπισθεν τοῦ λόφου. Ἡ Εἰρηνούλα ἀνέβαινε, ἀνέβαινε. . . Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία. Ἐνόησεν ὅτι ἔφθασεν.

Ἡ φύσις ὅλη τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀνεπαύετο εἰς ἕνα κυανοῦν χρωματισμὸν καὶ ἡ καϊμένη ἡ μικρούλα ἠσθάνετο τὴν πλέον ποθητήν, ἀλλὰ καὶ τὴν πλέον ἀπατηλὴν γοητείαν.

Αἱ δυνάμεις της ὅμως την ἐγκαταλείπουν. Κατακουρασμένη πίπτει κάτω, μισοπεθαμένη, πλησίον μιᾶς λίμνης, τῆς ὁποίας τὰ νερὰ ἥσυχα – ἥσυχα ἐκοιμῶντο . . .

Ἔξαφνα, ὦ χαρά ! Βλέπει τὴν μητέρα της νὰ της μειδιᾷ ἐκεῖ πολὺ πλησίον της . . . . ἐντὸς τοῦ κυανοῦ.

Ἡ λίμνη σεληνόφωτος ἀποδίδει ἀνταυγείας ἀργυροκυάνους, καὶ ἐπὶ τῶν σιωπηλῶν κυμάτων ἡ μικρούλα ἐσκυμμένη μετὰ παλμῶν ἀναγνωρίζει εἰς τὴν ἰδικήν της μορφὴν τὰ ἀγαπητὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μητρός της, ἡ ὁποία τῆς ἔλεγε: «Εἰρηνούλα μου, καθρέπτισε τὰ ματάκια σου εἰς τὰ δικά μου.

— Μαμμά μου, μαμμά μου, φωνάζει, καὶ τρελλὴ ἀπὸ χαρὰν πίπτει εἰς τὰ ἀπατηλὰ νερά.

Ἀλλ' ὁ καλὸς Θεός την ἤκουσε.

Ἀναπαύεται τόρα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς λατρευτῆς μητρός της. Ἐκεῖ 'ψηλά, . . . πολὺ 'ψηλὰ ποῦ ὅλα εἶνε γαλάζια.

[Παράφρασις]

ΦΙΔΙΟΣ ΑΓΑΠΗΤΟΣ

ΑΝΤΙΠΑΘΗΤΙΚΟΝ ΖΩΟΝ

— Ἰδέ, μητέρα, τί εὗρῆκα 'ς τὸν περίπατό μου.

— Ὦ ! τί ἀντιπαθητικὸν ζῷον, ἐφώναξεν ἡ μήτηρ.

— Διατί, μητέρα ; εἶνε βάτραχος.

— Ἐπειδὴ εἶνε βάτραχος, δὲν θὰ 'πῇ ὅτι εἶνε καὶ εὔμορφος, ἀπήντησεν ἡ μήτηρ μὲ χειρονομίαν ἡ ὁποία ἐδείκνυε τὴν ἀποστροφήν της.

— Συμφωνῶ ὅτι δὲν εἶνε εὔμορφος, ἀλλὰ ἡ εὐμορφιὰ δὲν εἶνε τὸ πᾶν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, εἶπεν ὁ Γεώργιος μὲ ὕφος ἐπίσημον, καὶ ἂν ὁ βάτραχος δὲν εἶνε εὔμορφος ἔχει ὅμως ἄλλα πολυτιμότερα προσόντα.

— Δὲν θά με πείσῃς ὅμως ὅτι εἶνε καθαρός, καὶ δέν μ' ἀρέσει νά τον βλέπω 'ς τὰ χέρια σου. Δὲν ξεύρω πῶς με πειράζει τὸ ὑγρὸν αὐτὸ που στάζει ἀπὸ τὸ σῶμά του.

— Ἴσα-ἴσα αὐτὸ τὸ ὑγρὸν εἶνε τὸ ὅπλον μὲ τὸ ὁποῖον ὑπερασπίζεται. Ὅταν αἰσθάνεται τὸν ἑαυτόν του ἀπειλούμενον ἐκχύνει τὸ ὑγρὸν αὐτὸ ἐκ τῶν πόρων τοῦ σώματός του. Ἐπειδὴ τὸ ὑγρὸν αὐτὸ ἔχει ὀσμὴν ἀνυπόφορον οἱ ἐχθροί του ἀπομακρύνονται καὶ τὰ γύρω του μικρὰ ζωύφια θανατόνονται. Τοὺς ἀνθρώπους ὅμως δέν τους βλάπτει. Ἤθελα νά τα εἰπῶ ὅλα αὐτὰ πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν Μαρίκαν καὶ δὲν ἐστάθηκε νά τ' ἀκούσῃ. Θά της ἔλεγα πολὺ ἐνδιαφέροντα πράγματα περὶ τοῦ βατράχου, διότι τὸ τελευταῖον μας μάθημα τῆς φυσικῆς. ἦτο περὶ αὐτοῦ τοῦ ζῴου

— Πές μου τα ἐμένα, τὸ ἴδιο κάμνει δι' ἐσέ, εἶπεν ἡ μήτηρ.

— Λοιπὸν ὁ βάτραχος ὄχι μόνον δέν μας βλάπτει, διότι δὲν τρώγει οὔτε τοὺς καρπούς, οὔτε τὰ χόρτα, οὔτε τὰ σιτηρά, οὔτε τὰς ρίζας τῶν δένδρων, ἀλλὰ καὶ μᾶς ὑπερασπίζεται, διότι καταστρέφει τοὺς γυμνοσαλιάγκους, τοὺς κανθάρους καὶ ἕνα σωρὸ βλαβερὰ ἔντομα τὰ ὁποῖα τρώγουν τοὺς καρπούς, τὰ φυτὰ καὶ τὰς ρίζας των. Ἔπειτα, μᾶς εἶπεν ὁ διδάσκαλος ὅτι τώρα εἰς τὴν Ἀγγλίαν τοὺς ἀγοράζουν τοὺς βατράχους διὰ τοὺς κήπους. Κ' ἐγὼ λοιπὸν τον εὑρῆκα αὐτὸν καί τον ἔφερα διὰ νά τον ἀφήσω εἰς τὸν κῆπόν μας. Ἐὰν θέλῃς, μητέρα, ὁ Φίλιππος, ὁ υἱὸς τοῦ μυλωνᾶ μὲ εἶδε εἰς τὸν δρόμον νά τον κρατῶ καί μου εἶπε νά τον σκοτώσω ἐπειδὴ εἶνε συχαμένον ζῷον . . . Συχαμένον, ὅπως μοῦ εἶπες καὶ σύ, μητέρα.

— Ναί, ἀλλ' ὅμως ἐγὼ δέν σου εἶπα νά τον σκοτώσῃς διότι ἐπειδὴ ἕνα ζῷον εἶνε ἄσχημον δὲν θὰ εἰπῇ ὅτι δὲν μᾶς ὑπηρετεῖ καὶ δὲν μᾶς εἶνε χρήσιμον. Ἔχεις δίκαιον, ὁ βάτραχος ἔχει πολλὰ προτερήματα καὶ ἐνέπνευσε μάλιστα εἰς τὸν Βίκτωρα Οὐγκὼ ἓν ὡραῖον ποίημα τὸ ὁποῖον θά σου εἴπω. Πήγαινε ὅμως πρῶτον νά τον ἀφήσῃς κάτω εἰς τὸν κῆπον καὶ πλύνε καὶ τὰ χέρια σου, σὲ παρακαλῶ.

Καὶ ἡ μήτηρ διηγήθη εἰς τὸν Γεώργιον, ὅταν ἐπέστρεψε, πῶς μερικὰ κακόπαιδα ἐβασάνισαν ἕνα δυστυχῆ βάτραχον.

. . . . . Καὶ τὰ παιδιὰ τὸν εἶδαν
Καὶ εἶπαν: «Νὰ σκοτώσωμε τὸ συχαμένο ζῷον,
Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι ἄσχημο πρέπει πολλὰ νὰ πάθῃ.»
Κ' ἐγέλασαν—κάθε παιδὶ γελᾷ ὅταν σκοτώνει—
Κι' ὅλα μαζί τον ἐρρίψαν μὲ ξύλο μυτερό.
. . . . . .

Εὐτυχῶς ὁ Γεώργιος δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ κούσῃ τοὺς στίχους αὐτοὺς διὰ νὰ μάθῃ νὰ λυπῆται τὰ ζῷα, ἀλλὰ τοῦ ἐγεννήθη ἡ ἐπιθυμία νὰ ἀποστηθίσῃ τὸ ὡραῖον ποίημα.

ΦΙΛΟΖΩΙΟΣ

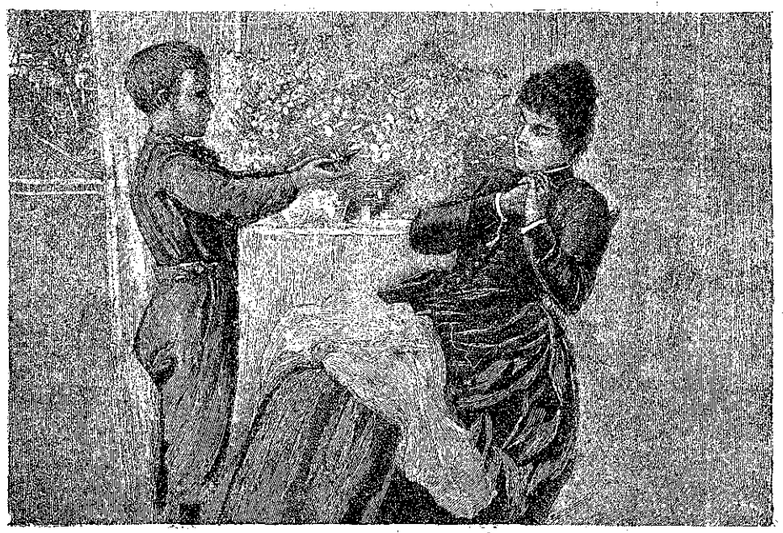

«Ὦ ! τί ἀντιπαθητικὸν ζῷον ! ἐφώναξεν ἡ μήτηρ.»

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΟΜΗΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 5]

Αἱ ἀπαντήσεις αὗται δὲν ηὐχαρίστουν τὸν μικρὸν ἀνθρωπίσκον· ἦτο ὅμως ἠναγκασμένος νά τας παραδέχεται καὶ νὰ παύῃ τὰς ἐρωτήσεις του, διότι ὁ ἰατρὸς ὅστις ἠδύνατο νά του δώσῃ πληρεστέρας καὶ λεπτομερεστέρας πληροφορίας ἐσιώπα ὑπακούων τυφλῶς εἰς τὴν παντοδύναμον κυρίαν του. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἤθελον μόνον νά του μάθουν ἦτο τὰ χρέη τῆς κοινωνικῆς θέσεώς του καὶ τὸ πρὸς τὴν πατρίδα καθῆκόν του.

Ὁ ταλαίπωρος μικρὸς Κόμης !

Ἦτο τότε ἕνας λόρδος μικρός, πολὺ μικρὸς καὶ λεπτότατος, ὠχρός, μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλιά του ἐπισκιάζοντα τὸ ἰσχνόν του καὶ περίφροντι μέτωπον, ὠχρότατον ἐκ τῆς πολλῆς μελέτης τοῦ Τίτου Λιβίου καὶ τοῦ Ξενοφῶντος. Κάτωθεν τῆς χρυσῆς κόμης του ἔβλεπέ τις δύο μεγάλους κυανοῦς ὀφθαλμούς, τόσον βαθεῖς κυανοὺς ὥστε θὰ τοὺς ἐξελάμβανεν ὡς δύο ὑγρὰ ἴα. Αἱ χεῖρες του ἦσαν λεπτόφυεῖς καὶ λειπόσαρκοι καὶ τὰ πόδια του ἦσαν ὅμοια μὲ δύο καλάμια. Οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοί τον ἔβλεπον διερχόμενον, ἔλεγον σιγὰ μεταξύ των ὅτι τὰ πλούτη καὶ οἱ τίτλοι τοῦ ταλαιπώρου μικροῦ δὲν θὰ ἠμπόδιζον αὐτὸν νὰ ἀποθάνῃ πολὺ γρήγορα μάλιστα. Μίαν ἡμέραν ὁ μικρὸς Κόμης ἤκουσε τὰ λεγόμενα, ἐνόησε καὶ ἐσκέφθη καθ' ἑαυτόν :

— Μοῦ εἶνε τὸ ἴδιο νὰ ζῶ ἢ νὰ ἀποθάνω, φθάνει μόνον νὰ ἠδυνάμην νὰ πάρω μαζί μου ἐκεῖ ἐπάνω καὶ τὸν Ῥούλφ... Ἴσως θὰ εὕρισκα ἐκεῖ καὶ κανένα νὰ παίζουμε μαζί.

Ἦτο Μάϊος μὴν καὶ δὲν εἶχον ἔλθῃ ἀκόμη πολλαὶ οἰκογένειαι εἰς τὴν μικρὰν παραθαλασσία πόλιν, εὑρίσκοντο ἐν τοσούτῳ δύο ἢ τρία παιδία μὲ τὰ ὁποῖα ἠδύνατο νὰ παίζῃ ὁ μικρὸς Κόμης· ἡ μάμμη του ὅμως εἶπεν, ὅτι τὰ παιδία ἐκεῖνα ἦσαν πρόστυχα καὶ ὅτι δὲν ἐπετρέπετο.

Ἀπηλπισμένος ἀπὸ τὴν ὑψηλήν του περιωπήν, ἡ ὁποία δὲν τον ἄφινε νὰ διασκεδάζῃ, ὁ μικρὸς Κόμης περιεπάτει βραδέως μὲ ὄψιν θλιβεράν, σύρων μόλις τοὺς ἀσθενεῖς του πόδας. Ὅταν διήρχετο ἔμπροσθεν τῶν παιδίων ἢ τῶν μικρῶν κορασίων ἤκουε νὰ λέγουν :

— Νά ! αὐτὸς εἶνε ὁ μικρὸς λόρδος.

Καὶ ἔπειτα προσέθετον μὲ ἔκφρασιν ἀπείρου θαυμασμοῦ :

— Ἰδική του εἶνε ἐκείνη ἡ ὡραία θαλαμηγός !

Ὁ Βερτῖνος ἐστέναζεν ἀκούων τοὺς λόγους αὐτούς. Τί ἀξίζει νὰ ἔχῃ κάνεις θαλαμηγὸν ὅταν δὲν ἔχῃ φίλους μέσα διὰ νὰ παίζῃ καὶ δὲν εἰξεύρῃ τί νὰ κάμῃ!

Τὸ μικρὸν χωρίον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπεφάσισε νὰ κατοικήσῃ ἡ μάμμη τοῦ μικροῦ Κόμητος, ἦτο θελκτικώτατον, πλημμυροῦν ἀπὸ κήπους καὶ δασίδια, πνιγμένον ὅλον ἀπὸ τὴν χλόην, σιγηλὸν καὶ ἤρεμον. Εἰς τὴν θάλασσαν μακρὰν ἔβλεπέ τις τὰ πλοῖα νὰ ἔρχωνται, σμικρυνόμενα ὑπὸ τῆς ἀποστάσεως, ὡς γιγάντια πτηνά.

Ἡ οἰκία, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκει ὁ μικρὸς κόμης, ἦτο λίαν εὐρύχωρος, περικυκλωμένη ὑπὸ δένδρων καὶ ἔχουσα θαυμασίαν θέαν πρὸς τὴν θάλασσαν.

Ἐκεῖ ἔζη, ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τὸ φορτίον τῶν κοπιωδῶν σπουδῶν τοῦ Ξενοφῶντος καὶ τοῦ Τίτου Λιβίου, ὁ μικρὸς Βερτῖνος, περιωρισμένος εἰς τὸν κῆπον κατὰ τὰς καλοκαιρινὰς ἡμέρας καὶ παίζων ἐντὸς τῆς οἰκίας ὅταν ἔβρεχε. Σπουδαία ὅμως μεταβολὴ εἰς τὸν βίον του βεβαίως δὲν συνέβη· ὅταν ἵππευε ἐπὶ τοῦ Ἀτρομήτου τὸν συνώδευεν ὁ Ἰάκωβος, ὅταν ἐπεριπάτει πεζῇ τον συνώδευεν ἡ Δεβόρρα, ὅταν ἐκολύμβα τον συνώδευεν ὁ Γουλλιέλμος καὶ ὅταν τέλος ἔμενεν εἰς τὴν οἰκίαν ἦτο μαζί του αἰωνίως ἡ μάμμη του.

Ποτὲ δὲν ἦτο μόνος ! Ὦ ! πόσον ἐπεθύμει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν μόνωσιν! Ποτὲ δὲν εἶχε συντρόφους νὰ παίξῃ καὶ παρετήρει μετὰ μεγάλης ἐπιθυμίας τὰ δύο τρία ἐκείνα π ρ ό σ τ υ χ α παιδία, τὰ ὁποῖα κατεσκεύαζον πύργους ἀπὸ χῶμα καὶ ἔρριπτον μικρὰ χάρτινα πλοῖα εἰς τὴν θάλασσαν. Θὰ ἔδιδε εὐχαρίστως τὴν θαλαμηγόν του, μετὰ τοῦ πληρώματός της μάλιστα, διὰ νὰ εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ μικρὰ ἐκεῖνα π ρ ό σ τ υ χ α παιδία.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ θαλαμηγὸς ἔκαμνε τὸν γῦρον τῆς νήσου. Τότε ὁ πλοίαρχος ἤρχετο μὲ τὸν πῖλον εἰς τὰς χεῖρας καὶ μὲ ὕφος ταπεινὸν ἐξέφραζε τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ ἐξοχότης του θὰ εὐχαριστεῖτο ἀπὸ τὸ ταξείδιον· ἡ ἐξοχότης του ὅμως δὲν ἐλάμβανε συνήθως καμμίαν εὐχαριστήσιν ἀπὸ τὰ ταξείδια. Ὁ Γουλλιέλμος καὶ ἡ Δεβόρρα ἦσαν πάντοτε πλησίον του καὶ τον ἠνώχλουν μὲ χιλίας συμβουλὰς καὶ προφυλάξεις.

Τὰ γενέθλιά του ἔπιπτον ἡμέραν τινὰ τοῦ Ἰουνίου. Ἦτο πλέον ὀκταέτης ! Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἐννοεῖται, τὸν ἐνέπλησαν δώρων πολυτελεστάτων. Ἀλλὰ τὸ μόνον αἴσθημα τὸ ὁποῖον ἠσθάνθη, βαθύτερον μάλιστα τόρα καὶ μᾶλλον θλιβερόν, ἦτο ἐπίσης ἡ ἐνόχλησις καὶ ἡ κόπωσις. Τὰ ζαχαρωτὰ τὰ ὁποῖα τοῦ ἔδωσαν δέν του ἐπέτρεπον νά τα φάγῃ· καὶ τὰ βιβλία τὰ χρυσοδεμένα τοῦ ἐνεθύμιζον πενθίμους ἀναμνήσεις τοῦ Τίτου Λιβίου. Ὅσον διὰ τὰ παιγνίδια, αὐτά τα εἶχε βαρυνθῆ πλέον.

— Ἀφοῦ δέν μου ἐπιτρέπεται νὰ φάγω τὰ ζαχαρωτὰ μπορῶ τοὐλάχιστον νά τα στείλω εἰς τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα ποὺ παίζουν ἐδῶ κάτω εἰς τὸν δρόμον; ἠρώτησε σοβαρῶς τὴν μάμμην του.

— Ἀδύνατον, χρυσό μου παιδί, ἀπήντησεν ἐκείνη. Δὲν ξεύρομε τί παιδιὰ εἶνε.

— Τότε δύναμαι νά τα δώσω 'ς τὰ πτωχὰ παιδία ποῦ ἔρχονται ἐδῶ ;

— Δὲν θὰ ἦτο καθόλου φρόνιμον πρᾶγμα, παιδί μου. Θά τους ἐμάνθανες κακὰς συνηθείας διὰ τὴν κατάστασίν ττων.

Ὁ Βερτῖνος ἐστέναξεν. Ἡ ζωὴ τοῦ ἐφαίνετο πολὺ μονότονος κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν τῶν γενεθλίων του.

— Μὰ διατὶ λοιπὸν—ἠρώτησε τέλος μὲ ἀπελπισίαν—διατί οἱ ἄνθρωποι μένουν ξένοι μεταξύ των ; Διατί δὲν συνομιλοῦν ὁ ἕνας μετὰ τοῦ ἄλλου ; Ὁ Ἅγιος Παῦλος λέγει ὅτι εἴμεθα ὅλοι ἀδελφοί, ὁ Ἅγιος Φραγκίσκος . . .

— Μὴ λέγῃς ἀνοησίας, χρυσό μου παιδί, τὸν διέκοψεν ἀγανακτοῦσα ἡ λαίδη Ἀβιγιών ! Μήπως σκέπτεσαι νὰ γίνῃς ἐπαναστατικὸς ὅταν μεγαλώσῃς.

— Τί θὰ εἰπῇ ἐπαναστατικός ! ἠρώτησεν ὁ Βερτῖνος.

«Ἦτο τότε ἕνας λόρδος μικρός, λεπτότατος καὶ ὠχρός.»

— Ἐπαναστατικοὶ εἶνε ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι δὲν θέλουν τὸν βασιλέα, ἀλλὰ τοὺς θέλουν ὅλους ἴσους . . .

Ἀποθαρρυνθεὶς πλέον ὁ Βερτῖνος ἐσιώπησε. Ἐπῆγε περίλυπος πλησίον τοῦ παραθύρου καὶ ἤρχισε νὰ παρατηρῇ τὴν ἐξοχήν. Ἔβρεχε καὶ δέν του ἐπέτρεπον νὰ ἐξέλθῃ. Ἔλεγε καθ' ἑαυτόν: «Διατί τάχα νὰ λέγωμαι μυλόρδος καὶ νὰ εἶμαι καθὼς λέγουν πολὺ πλούσιος καὶ νά με χαιρετοῦν μὲ σεβασμόν, ἐνῷ δέν με ἀφίνουν νὰ κάμω μίαν φορὰν ὅτι μὲ εὐχαριστεῖ! Τὸ ἠξεύρω ὅτι εἶμαι μικρὸ παιδί, ἀλλ' ὅπως εἶμαι ἄξιος, ὅπως εἶμαι ἱκανὸς νὰ εἶμαι κόμης, διατί τάχα νὰ μὴν εἶμαι ἱκανὸς νὰ κάμνω καὶ ὅ τι θέλω; ἄλλως τί με ὠφελεῖ νὰ εἶμαι κόμης; Καὶ διατί τάχα ὁ πλοίαρχος ἔρχεται πάντοτε καὶ μοῦ λέγει: «Ὅλα ἐδῶ ἀνήκουν εἰς τὴν ἐξοχότητά σας.»

Καὶ αἴφνης μία ἰδέα παράδοξος τοῦ ἐπῆλθε.

Μήπως τον εἶχον φυλακισμένον καὶ αὐτὸν ὅπως εἶχε μίαν φορὰν ἀναγνώσῃ εἰς ἓν βιβλίον; ὅπως ἐκεῖ ἐφυλάκιζον πρίγκηπας εἰς πύργους ὑψηλοὺς μὲ φύλακας καὶ ὑπηρεσίαν, τοιουτοτρόπως ἴσως θά τον εἶχον καὶ αὐτὸν φυλακισμένον. Καὶ ἀμέσως σχεδὸν ἐπείσθη ὅτι ἦτο καὶ αὐτὸς πρίγκηψ φυλακισμένος.

Ἡ Δεβόρρα τὸ ἑσπέρας τον ἔβαλεν εἰς τὴν κλίνην καὶ ἔπειτα, ἀφοῦ τον ἐσκέπασε καλῶς, ἡτοιμάζετο νὰ ἀποσυρθῇ ὅταν ἐκεῖνος την ἐκράτησεν ἐκ τοῦ φορέματος:

—Ἔλα, Δεβόρρα, εἰπέ μου τὴν ἀλήθειαν! Δὲν εἶμαι ἐδῶ φυλακισμένος, μεθ' ὅλας τὰς περιποιήσεις τὰς ὁποίας ὅλοι μοῦ κάμνετε; Δὲν εἶνε ἀλήθεια ὅτι κάποιος θέλει καὶ ἐμὲ νὰ με ἐκθρονίσῃ;

Ἡ τροφὸς ἐνόμισε τότε ὅτι ἐτρελλάθη ὁ Βερτῖνος καὶ φοβισμένη ἔτρεξεν εἰς τὸν ἰατρὸν ὅπως τοῦ χορηγήσῃ πραϋντικὸν φάρμακον. Ὅλην τὴν νύκτα ἐκάθησεν ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου του φοβουμένη διὰ τὴν ὑγείαν του.

Ὁ Βερτῖνος δὲν ἀνενέωσε τὴν ἐρώτησιν.

Ἔκτοτε ὅμως ἐβεβαιώθη πλέον ὅτι ἦτο ἀναμφιβόλως φυλακισμένος, φυλακισμένος ὅμως τὸν ὁποῖον ἐπεριποιοῦντο μὲ ὅλην τὴν προσοχὴν ὅπως τὸν Ἰάκωβον τῆς Σκωτίας ἐν τῷ Πρασίνῳ Πύργῳ.

Ἐνῷ ἐσκέπτετο αὐτὰ τὴν νύκτα, τοῦ ἦλθε μία ἰδέα τολμηρὰ ἡ ὁποία τοῦ ἐπροξένησε παλμούς, συγκινήσεις. Ἐὰν ἑδραπέτευεν ἀπὸ τὴν φυλακήν του, καὶ ἐπήγαινε νὰ ταξειδεύσῃ ἔπειτα ὀλίγον, νὰ ἴδῃ κόσμον! Ἦτο μικρὸς τάχα! Ἀλλὰ μήπως ἡ Ἀγία Θηρεσία τῆς Ἱσπανίας δὲν ἔφυγε μίαν φορὰν ἀπὸ τὴν Σιέρραν ὅταν ἦτο μικρὰ κόρη ἀκόμη;

[Ἕπεται συνέχεια]

Ἐκ τῶν τῆς Ouida

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΕΠΙΚΟΣ

ΑΓΑΘΟΣ ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Ὁ Ἀλκιβιάδης ἔζη μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ ἔτους μετὰ τῆς μητρός του. Μεγάλη ἦτο ἡ λύπη του ὅταν ἀπέθανε· ἦτο τόσον καλή, ἴσως ὑπὲρ τὸ δέον καλὴ μάλιστα· τὸν ἠγάπα τόσον ὥστε, μὲ τὰς πολλὰς περιποιήσεις της διὰ νά τον ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰς στενοχωρίας, δέν τον ἀφῆκε νὰ ἐννοήσῃ τὰς δυσκολίας τῆς ζωῆς, τὸ πρακτικὸν μέρος τοῦ βίου.

Διὰ τοῦτο μετὰ τὸν θάνατον τῆς γραίας οἰκοδεσποίνης, ἥτις ἦτο τόσον καλὴ οἰκοκυρά, ἡ ἀταξία ἐμβῆκεν εἰς τὴν κατοικίαν ἐκείνην. Ὁ Ἀλκιβιάδης ἐξῴδευε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ χωρὶς νὰ λογαριάζῃ· τὰ χρήματα ἔφευγον διὰ μέσον τῶν δακτύλων του ὡς νὰ ἦσαν νερόν.

Ὅλη ἡ περιουσία τῆς ἀγαθῆς γραίας ἐξηντλήθη μετ' ὀλίγον· ὁ Ἀλκιβιάδης

ἔκαμε χρέη· ὁ Ἀλκιβιάδης ἐπείνα! . . .

. . . Βασανιζόμενος ὑπὸ τῆς πείνης ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ. Ἐνόμισεν ὅτι ὁ ὕπνος θά τον ἔκαμε νὰ λησμονήσῃ τὴν πεῖνάν του. Ἀλλ' ὁ κενὸς στόμαχος δὲν συντελεῖ διόλου εἰς ὕπνον· διὰ τοῦτο, ἀφ' οὗ ματαίως ἐπερίμενε νὰ ἔλθῃ ὁ Μορφεὺς νὰ κλείσῃ τὰ βλέφαρά του, ἤναψε τὸ φῶς καὶ ἔλαβε κατὰ τύχην ἓν βιβλίον ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκην του. Τὸ βιβλίον τοῦτο ἦτο Ἡ Εὐτράπελος ἐπιστήμη. Ἤνοιξε μίαν σελίδα καὶ ἀνέγνωσε:

«Ἂν παρατηρήσετε μερικὰ δευτερόλεπτα ἕνα διάβολον κοκκινόχρωμον καὶ ἔπειτα ὑψώσετε τὰ βλέμματά σας εἰς τὴν ὀροφὴν θὰ ἴδητε νὰ χοροπηδᾷ εἰς πράσινος διαβολίσκος. Τὸ παιγνίδιον τοῦτο εἶνε πολὺ διασκεδαστικόν.

Ἡ αὐτὴ ὀπταπάτη γίνεται καὶ ὅταν παρατηρῇτις ἄσπρον διάβολον ἐπὶ μαύρου βάθους.» Καὶ πρὸς ἀπόδειξιν εἰς τὴν ἀπέναντι σελίδα τοῦ βιβλίου εἶς ἄσπρος διάβολος ἦτο ζωγραφημένος ἐπὶ μαύρου βάθους.

«Παρατηρήσατέ τον καλά, ἔπειτα ρίψατε τὸ βλέμμα σας ἐπὶ λευκοῦ χάρτου ἢ εἰς μέρος πολὺ φωτισμένον καὶ θὰ ἴδητε ἕνα διάβολον στακτερόν.»

Ὁ Ἀλκιβιάδης συνεμορφώθη πρὸς τὴν παραγγελίαν ταύτην· παρετήρησεν ἐπὶ μακρὸν τὸν λευκὸν διάβολον, ἔπειτα στηρίξας τὰ ὀπίσθια τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τοῦ πρ σκεφαλαίου διηύθυνε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸν φωτεινὸν κύκλον τὸν ὁποῖον ἐσχημάτιζε τὸ φῶς.

Ὦ ἔκπληξις, εἷς μαῦρος διάβολος, μία σκιὰ ἐπηγαινοήρχετο, ἐχοροπήδα, καὶ μετέβαλλε θέσιν ἐφ' ὅσον τὸ βλέμμα τοῦ Ἀλκιβιάδου μετέβαλλε διεύθυνσιν.

Αἴφνης ἐκ τοῦ βιβλίου τὸ ὁποῖον ἐκράτει ὀρθὸν διὰ τῶν χειρῶν ἔπεσε κάτι. Ἦτο μικρὸν χρυσοῦν νόμισμα, χρυσοῦν δεκάφραγκον.

Ὁ Ἀλκιβιάδης ἔκπληκτος παρατηρεῖ τὸν διαβολίσκον, ὡς νὰ ἤθελε νά τον ἐρωτήσῃ, καὶ στρέφει τὸ βλέμμα πρὸς τὴν ὀροφήν· ὁ διαβολίσκος χοροπηδᾷ ἀκόμη εἰς τὸν ἀέρα . . . ἀλλὰ καὶ δεύτερον νόμισμα πίπτει . . . Ἡ καρδία τοῦ Ἀλκιβιάδη κτυπᾷ δυνατά, πίπτει τρίτον νόμισμα, κινεῖ πυρετωδῶς τὸ βιβλίον, πίπτει καὶ πέμπτον νομισμάτιον.

«Κοιμοῦμαι ἢ ὀνειρεύομαι;... Μήπως ἡ πεῖνα φέρει παραφροσύνην; ὄχι. Τὰ νομίσματα αὐτὰ εἶνε ἀληθινά, καὶ τὰ πέντε.»

Ἀφ' οὗ ἐσκέφθη ἀρκετὴν ὥραν χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ αἴνιγμα ἐκεῖνο, καὶ ἤσυχος τώρα ὅτι εἶχε πλέον ἐξησφαλισμένον τὸν ἄρτον του ἐπί τινα καιρὸν ἔπεσεν εἰς τὴν κλίνην καὶ ἀπεκοιμήθη.

Ἀπὸ τῆς ἐπαύριον τῳ ἦλθον σοβαραὶ σκέψεις· ἐζήτησεν ἐργασίαν καὶ πρὶν ἐξαντληθοῦν τὰ πέντε χρυσᾶ νομισμάτια ἠδύνατο νὰ κερδίζῃ τὰ πρὸς ζωάρκειαν ἐκ τῆς ἐργασίας του.

. . . . . .

Ἐσπέραν τινα, καθήμενος μόνος πλησίον τοῦ πυρός, ἐσυλλογίζετο τοὺς χρόνους κατὰ τοὺς ὁποίους ἔζη ἀκόμη ἡ μήτηρ του. Οἱ σπινθῆρες τῶν ξύλων ἐνθυμίζουσιν εἰς αὐτὸν τὴν χρυσῆν ἐκείνην βροχήν, ἥτις εἶχε πέσῃ ἐκ τοῦ βιβλίου καὶ τον ἔσωσεν ἄλλοτε.

Καὶ διὰ μιᾶς ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν του μία ἀπομεμακρυσμένη ἀνάμνησις.

— Τώρα ἐνθυμοῦμαι! ἀνέκραξε μετὰ χαρᾶς· πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ὅταν ἀκόμη ἤμουν παιδίον, ἡ μητέρα μου εἶχε χάσῃ ἓν χρηματικὸν ποσὸν τὸ ὁποῖον εἶχε φυλάξῃ διὰ νά μου ἀγοράσῃ μίαν ἐνδυμασίαν. Εἶχα τότε ἀγοράσῃ τὴν Εὐτράπελον Ἐπιστήμην· ἐκείνη ἔκοψε τὰ φύλλα τοῦ βιβλίου καὶ ἐλησμόνησεν, ἡ καϊμένη μου ἡ μητέρα, τὰ χρυσᾶ νομίσματα ἐκεῖ μέσα.

Τότε δάκρυα ἔβρεξαν τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἐψιθύρισε μετὰ συγκινήσεως.

— Καλή μου μητέρα, καὶ ἀφ' οὗ ἀπέθανες ἀκόμη ἐφρόντιζες διὰ τὸ παιδί σου.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

ΔΕΝ ΕΧΩ ΠΑΤΕΡΑ!

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΝ

[Δωμάτιον πενιχρόν· ἡ Κατίνα κάθηται πρό τινος τραπέζης ἐπὶ τοῦ σοφᾶ. Ἔξω εἶνε τρικυμία, ὁ ἄνεμος σφυρίζει εἰσερχόμενος ἀπὸ τὰς σχισμάδας τοῦ παραθύρου· εἶνε ἀγρία χειμωνιάτικη βραδυά. Τὸ φῶς τοῦ λύχνου, τὸ ὁποῖον φωτίζει τὴν ἀναγινώσκουσαν Κατίναν, τρέμει].

ΚΑΤΙΝΑ

Δὲν θὰ μελετήσω! Ἀδύνατον! Τόση ὥρα τώρα διαβάζω αὐτὸ τὸ μέρος, τέσσαρες ἀράδες, καὶ δὲν μπορῶ νά το ἀποστηθίσω! Ὁ νοῦς μου γυρίζει ἀλλοῦ! (Βαδίζει ἀκροποδητὶ πρὸς τὴν θύραν τοῦ παρακειμένου δωματίου ὅπου κοιμᾶται ἡ μήτηρ της· ἀνοίγει ὀλίγον καὶ παρατηρεῖ μέσα). Ἡ καϊμένη ἡ μητέρα κοιμᾶται! καὶ θὰ κρυώνῃ· τὸ παράθυρο μπάζει κ' ἐκείνη ξέσκεπη (Λαμβάνει ἕνα σάλι ἐπάνω ἀπὸ ἕνα σεντοῦκι καὶ ἐξέρχεται διὰ μίαν στιγμήν, ἔπειτα εἰσερχομένη μὲ ἄλλα ὑφάσματα στουμπώνει τὰς καραμάδας τοῦ παραθύρου). Τώρα ἔτσι θὰ ζεσταθῇ. Ἡ καϊμένη δὲν βαστᾷ πιά· κατακουράζεται ὅλη μέρα· τὸ βράδυ τὴν πέρνει ὁ ὕπνος. — Μητερούλα μου! τί δέν σου χρεωστῶ!. . . Ἐσὺ εἶσαι ὁ φύλακάς μου, ἐσὺ δάσκαλός μου, ἐσὺ εἶσαι πατέρας μου, σὺ ὅλα! Ὁ πατέρας μου! Κρῖμα νὰ μὴν ἔχω πατέρα! Πῶς πονεῖ ἡ καρδιά μου, ἅμα βλέπω ἄλλα παιδάκια νά τα κρατῇ ὁ πατέρας των ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ πῶς τον συλλογίζομαι πάντα καὶ μαλιστα ὅταν εἶνε τέτοια βραδυά! Ἐκεῖ γυρίζει ὅλος ὁ νοῦς μου τώρα! Καὶ πῶς νὰ διαβάσω λοιπόν (Κλείει τὸ βιβλίον μετὰ κρότου). Τέτοια βραδυὰ ἦτον καὶ τότε! Ἐφυσοῦσε ὁ βορηᾶς δυνατά, ἔβρεχε, ἐβόιζε ἡ φουρτούνα, ἐγὼ ἤμουν πολὺ μικρούλα καὶ ἐφοβούμην, ἐζάρωνα δίπλα 'ς τὴ μητέρα, κ' ἐκείνη μ' ἔσφιγγεν ἐπάνω της κλαμμένη γιατὶ ὁ πατέρας ἀντίκρυ χλωμός, ἀδύνατος, ἐκοίτετο ἄρρωστος βαρειά! Δὲν ξέρω γιατί ὅλοι μᾶς εἴχαν ἀρνηθῇ καὶ δὲν ἦτον ἄλλος μαζί μέσα 'στὸ δωμάτιον ἐκτὸς τῶν δύο μας. Καὶ ὁ ἀέρας ἐβόιζεν ἔξω. Ὁ πατέρας, μόλις το θυμοῦμαι, ἀνεσηκώθηκε ἀπότομα κ' ἐφώναξε: «Ἑλένη! Ἡ μητέρα ἐστράφη καὶ μ' ἐπέταξε ἀπὸ 'πάνω της· φαίνεται πῶς θὰ 'τρόμαξε, γιατί την ἀγκάλιασε καί την ἐφίλησε πολύ. «Τί θέλεις;» τοῦ εἶπε! Ἐκεῖνος ἐζήτησεν ἐμένα καὶ μὲ τὴν λίγη δύναμι ποῦ θὰ εἶχε, γιατὶ δέν μ' ἔσφιγξε ἀπάνω του, μ' ἐφίλησε ψυχρὰ ψυχρὰ καὶ μ' εὐχήθηκε. Ἔπεσε πάλι ἔτσι ἀπότομα ὅπως εἶχε σηκωθῆ καὶ δὲν ἀκούσαμε ἄλλη λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του . . . (Δακρύζει) Πατέρα μου! (Πλησιάζει ἐλαφρῶς ὁλολύζουσα παρὰ τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς μητρός της). Καὶ τώρα μόνον ἡ μητέρα μοῦ ἀπέμεινε 'στὸ κόσμον! (Προχωρεῖ νὰ εἰσέλθῃ, ἀλλ' ἐπιστρέφει ἀμέσως μεταβάλλουσα γνώμην).

Ὄχι, ἄς την ἀφήσω νὰ κοιμηθῇ, πιὸ ἥσυχη εἶνε ἔτσι· ἴσως βλέπει κανένα ὄνειρο ὅπως κ' ἐγὼ βλέπω συχνά· ἂν ξυπνήσῃ θὰ πονῇ ὅπως κ' ἐγὼ τόρα καὶ πιὸ πολὺ ἐκείνη. Τί καλὰ νἄχῃ κανεὶς πατέρα! Θυμοῦμαι πῶς περνούσαμε καλλίτερα τότε· δὲν εἴμαστε 'ς αὐτὸ τὸ σπίτι, τὸ ἄλλο ἦτον εὐρύχωρο, μὲ ὡραῖα ἔπιπλα. Ὕστερ' ἀπὸ καιρὸ που πέθαν' ὁ πατέρας τά' πουλήσαμε καὶ τώρα. . . (Ἀκούει ταραχὴν εἰς τὸ διπλανὸν δωμάτιον) μὲ ἤκουσε; Θὰ λυπηθῇ πολὺ ἂν μ' ἀκούσῃ νὰ συλλογίζωμαι τέτοια θλιβερὰ πράγματα. Μὰ δὲν μπορῶ . . .

Ὁ καιρός με πειράζει. Θεέ μου, καλοσύνεψε. Καὶ τότε κ' ἐγὼ θὰ διαβάσω θὰ ἐργασθῶ! (Μετὰ σκέψιν). Ὄχι, τώρα θὰ διαβάσω, θὰ νικήσω ἐγώ! βέβαια θὰ μελετήσω. Καὶ ὁ πατέρας μου, θὰ εὐχαριστηθῇ πιὸ πολύ, ἂν με βλέπῃ τώρα νὰ καταγίνωμαι, νὰ προκόπτω. Καὶ ἡ μητέρα, ἅμα ξυπνήσῃ καὶ μὲ ἰδῇ σκυμμένην ἀπάνω 'ς τὸ βιβλίο θὰ λογαριάζῃ μὲ ὑπερηφάνειάν της ὅτι μιὰ 'μέρα δὲν θὰ ζήσω δυστυχισμένη 'ς τὸν κόσμο. Κ' ἐγὼ θέλω νὰ γίνω κάτι τι. Ὄχι γιὰ ν' ἀκουστῶ, ὄχι γιὰ νὰ διαλαλήσουν τὄνομά μου, παρὰ διὰ τὴν μητέρα μου, τὴν καλή μου μητέρα που μόνον αὐτὴν ἔχω πιὰ 'ς τὸν κόσμο. Μητέρα μου! Μητέρα μου! κοιμήσου, ἡσύχασε! Θὰ ἐργασθῶ νά σου φέρω 'πίσω τὴν εὐτυχία πού την ἔχασες τώρα!

ΦΑΚ

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Ἡ γῆ ἀπὸ τὰ ἄστρα.

Πολλοὶ σχηματίζουσιν ἰδέαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἀνακριβῆ περὶ τῆς σημασίας τὴν ὁποίαν ἔχει ἡ γῆ ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἄστρα, τὰ ὁποῖα τὴν περικυκλόνουν πανταχόθεν. Διὰ νὰ λάβετε σαφῆ ἰδέαν τῆς θέσεως τὴν ὁποίαν κατέχει ὁ πλανήτης ἡμῶν εἰς τὸ σύμπαν, ὑποθέσατε ὅτι ἠδυνάμεθα νὰ μεταβαίνωμεν ἀλληλοδιαδόχως εἰς ἕκαστον ἐκ τῶν ἀστέρων οἵτινες μᾶς φαίνονται λαμπρότεροι. Ἔ! λοιπὸν ἀπ' ἐκεῖ δὲν θὰ ἐβλέπομεν τὴν γῆν· θὰ ἦτο ἐντελῶς ἀθέατος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μας. Δι' ἐκεῖνα τὰ ἄστρα οὔτε ὑπάρχομαι κἄν.

Οἱ κόρακες ἐν Ἰαπωνίᾳ.

Ἐν Ὑεσῷ, νήσῳ τῆς Ἰαπωνίας, ὅπου οἱ κόρακες εἶνε ἄφθονοι, ἡ ἀφοβία των καὶ ἡ θρασύτης των εἶνε ἀπίστευτοι. Εἰς πᾶσαν ὥραν εἰσδύουν ἐντὸς τῶν οἰκιῶν, κουρνιάζουν ὅπου εἰμποροῦν καὶ ἁρπάζουν τὴν τροφὴν ἀπὸ τὰ πινάκια τὴν ὥραν τοῦ γεύματος. Ἐν τούτοις οὐδεὶς σκέπτεται πῶς νὰ ἀπαλλαχθῇ τῶν ὀχληρῶν τούτων συνδαιτυμόνων· τοὐναντίον μάλιστα τοὺς ἀφίνουν νὰ τρώγουν μὲ τὴν ἡσυχίαν των. Καὶ τοῦτο διότι οἱ Ἰάπωνες θεωροῦσι τὸν κόρακα ὡς πτηνὸν ἱερόν, ἐπειδή, καθὼς λέγει μία παράδοσις τοῦ τόπου των, ὅταν ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν κόσμον, ὁ κόραξ μὲ κτυπήματα τοῦ ράμφους του ἔβγαλε τὰ μάτια τοῦ διαβόλου, ὅστις ἤθελε νὰ σβύσῃ τὸν ἥλιον μὲ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ὁποίου ἐθερμαίνοντο οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι. Ἐννοεῖτε, βεβαίως, μὲ πόσην ὑπερβολὴν ὁ Κῦρ-Κόραξ ἐπωφελεῖται τῆς δοξασίας ταύτης τοῦ λαοῦ.

Σοφὰ μανδαρίνου.

Ὁ εὐνούμενος ἵππος τοῦ ξαυτοκράτορος Τσῆ ἐν Κίνᾳ ἐψόφησεν ἐξ ἀμελείας τοῦ ἱπποκόμου, ὁ δὲ αὐτοκράτωρ τοσοῦτον ἐξωργίσθη ὥστε ἔσυρε τὸ ξίφος νὰ διατρυπήσῃ τὸν ἱπποκόμον· ἀλλ' ὁ μανδαρῖνος Γὲντ-σὲ ἐπρόλαβε τὸ κτύπημα εἰπών:

— Μεγαλειότατε, ὁ ἄθλιος αὐτὸς ἄνθρωπος δὲν κατενόησεν ἀκόμη ὅτι διὰ τὸ ἔγκλημά του πρέπει νὰ ἀποθάνῃ.

— Λοιπόν, κάμε τον σὺ νὰ το ἐννοήσῃ.

— Ἄκουσον, κακοῦργε, εἶπεν ὁ μανδαρῖνος, ποῖα ἐκγλίματα διέπραξες, Πρῶτον ἀφῆκες νὰ ψοφήσῃ τὸ ἄλογον τὸ ὁποῖον ὁ κυρίός σου σοὶ εἶχεν ἐμπιστευθῇ. Δεύτερον ἔγινες αἴτιος νὰ ὀργισθῇ τόσον ὁ αὐτοκράτωρ μας ὥστε ἠθέλησε νὰ σε φονεύσῃ μὲ τὴν χεῖρα του. Τέλος, ἔγινες αἴτιος νὰ ἀτιμασθῇ ἐνώπιον ὅλου τοῦ κόσμου φονεύων ἕνα ἄνθρωπον δι' ἕνα ἵππον.

— Ἀφήσατέ τον! διέκοψεν ὁ αὐτοκράτωρ, ὅστις ἐνόησε τὸ μάθημα; τὸν συγχωρῶ!

Ἐξάλειψις κηλίδων ἐξ ἐλαίου.

Ἐὰν ἐπὶ φύλλου χάρτου ἐγγράφου ἢ ἐπὶ φύλλου βιβλίου πέσῃ ἔλαιον, δύνασθε ν' ἀφαιρέσητε τὰς κηλίδας, ἂν ἀναμίξετε σάπωνα ἢ καὶ ἁπλοῦν σαπωνόνερον μετὰ τετριμμένας κρητίδος [τιμπισίρι] καὶ τὸν ἐκ τῆς ἀναμίξεως ταύτης πηλὸν οὐχὶ πολὺ πυκνὸν θέσητε ἐπὶ τῆς κηλίδος καὶ ἀφήσετε μέχρις ἀποξηράνσεως. Εἶτα ἀφαιρεῖτε διὰ μαχαιρίου καὶ ἀποπλύνετε τὸ μέρος διὰ θερμοῦ ὕδατος.

Σοφὰ λόγια.

Εὐεργέτει τοὺς φίλους σου, διὰ νά σε ἀγαπῶσιν ἔτι περισσότερον· εὐεργέτει τοὺς ἐχθρούς σου, διὰ νὰ γίνωσιν ἐπὶ τέλους φίλοι σου.

Εἶνε μυριάκις δυσκολώτερον νὰ ἐπανορθώσωμεν τὸ γενόμενον σφάλμα, παρὰ νὰ μὴ το διαπράξωμεν.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Βοτανικῆς:

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. — Εἰπέ μας, τί γνωρίζεις περὶ τῆς οἰκογενείας τῶν Ἑσπεριδοειδῶν;

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ. — Ἀδύνατον, κύριε καθηγητά! ἡ μαμμά μου ρητῶς μοῦ ἔχει ἀπαγορεύσῃ νὰ διηγοῦμαι τὰ οἰκογενειακὰ τῶν ἄλλων.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσαλλίδος.

*

— Λίγο νερό! λίγο νερό! ἀναφωνεῖ ὁ Τοτὸς καὶ πίπτει ἐπί τινος ἕδρας.

Ἡ μήτηρ του ἐξέρχεται δρομαίως καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὴν στιγμὴν μὲ ποτήριον ὕδατος.

— Ὦ! μαμμά, δὲν ξεύρεις τί τρομάρα πού την ἐπῆρα! σοῦ ἔσπασα τὰ δύο κινεζικὰ βάζα τῆς σάλας!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡμέρας τῆς Ἀνοίξεως.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, σᾶς εὐχαριστῶ ὅλους, ἀγαπητοί μου φίλοι, ὅσοι ἐσπεύσατε νά με συγχαρῆτε διά τήν νέαν περίοδον τῆς ἑβδομαδιαίας ἐκδόσεως τῶν φυλλαδίων μου. Ὅλοι εἴσθε κατενθουσιασμένοι, καθώς το ὑπέθετα, καὶ ἡ λύπη τὴν ὁποίαν ἠσθάνθητε κατά τὸ ὀλίγον διάστημα τῆς διακοπῆς τῆς ἐκδόσεως μετετράπη τώρα εἰς χαράν. Αὐτό μου λέγουν τὰ γραμματάκια σας τά ἀγαπημένα, τὰ ὁποῖα ὅλα σχεδὸν ὁμοιάζουν μὲ τὸ ἀκόλουθον γραμματάκι τῆς *Κόρης τῆς Δοξασμένης Ἴδης*, διότι ὅλα ἐγράφησαν μὲ τὴν ἰδίαν ἀγάπην, μὲ τὴν ἰδίαν ἔμπνευσιν.

Ἰδοὺ τί μου γράφει ἡ *Κόρη τῆς Δοξασμένης Ἴδης*:

«Φιλτάτη Διάπλασις,

Σὲ εἴχομεν χάσῃ τόσον καιρόν καὶ ἐλυπούμεθα πολύ. Φῆμαι διεδίδοντο ὅτι θὰ παύσῃς ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκδίδεσαι, αἱ ὁποῖαι δὲν φαντάζεσαι πόσον ἐλύπουν ὅλους τοὺς συνδρομητάς σου. Εἰς τὸ σχολεῖον, ὁσάκις ἐγίνετο λόγος περὶ τούτου, ὅλων τῶν συνδρομητριῶν τὰ πρόσωπα ἐμελαγχόλουν. Ἀλλὰ πάλιν δὲν ἠθέλαμεν καὶ νὰ το πιστεύσωμεν. Τί; ἡ «Διάπλασις» ἡ ὁποία ἔγινε διὰ νὰ ζῇ αἰωνίως, ἡ «Διάπλασις» νὰ παύσῃ; Ἀλλ' αὐτὸ θὰ ἦτο μεγίστη ζημία διὰ τὸν Ἑλληνισμόν. Ἐπὶ τέλους προχθές, διὰ νὰ βεβαιωθῶ, ἀπερόσισα νά σου γράψω καὶ νά σου ζητήσω πληροφορίας. Ἀλλά, φαντάσου τὴν χαράν μου ὅτε τὸ βράδυ ἐπιστρέψασα ἀπὸ τὸ σχολεῖον εὑρῆκα ἐν φυλλάδιόν σου ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖον μου. Τὴν αὐτὴν χαρὰν βεβαίως θὰ ἠσθάνθησαν καὶ χιλιάδες ἄλλοι ὅταν σὲ εἶδον, καὶ εἶνε βέβαιον πλέον ὅτι δὲν ὑπάρχει φόβος νά σε χάσουν.»

Ναί, *Κόρη τῆς Δοξασμένης Ἴδης*, τοιοῦτος φόβος δὲν ὑπάρχει. Εἰς τὰς νέας φίλας, τὰς ὁποίας μοῦ ἐσύστησες, εἰπὲ ὅτι περιμένω καὶ ἀπ' αὐτὰς ἐπιστολάς.

Τὸ ψευδώνυμόν σου, *Κιγκιννᾶτε*, δεκπόν. Περὶ τοῦ τρόπου τῆς λύσεως καὶ τῆς κατασκευῆς τῶν διαφόρων πνευματικῶν ἀσκήσεων, θὰ δημοσιεύσω βραδύτερον ἰδιαίτερον τεῦχος. Πρὸς τὸ παρὸν ἀνάτρεξε εἰς προηγούμενα φυλλάδια καὶ θὰ ἐννοήσῃς, εἶμαι βεβαία, τὸν μηχανισμὸν τῆς λύσεως τῶν ἀκροστοιχίδων.

Τὰ δέκα σελίνια, τὰ ὁποῖα μοῦ ἐστείλατε, *Κατσικάκι τῆς Μάνης* καὶ *Μέλι τοῦ Ὑμηττοῦ*, διὰ νὰ τὰ δώσω εἰς πτωχὰ παιδάκια τὴν πρώτην τοῦ ἔτους νὰ πάρουν παιγνίδια, τὰ ἔλαβα καὶ ἠγόρασα μὲ αὐτὰ τρία ζεύγη ὑποδήματα, τὰ ὁποῖα ἐδώρησα, ἐξ ὀνόματός σας, εἰς τρία πτωχότατα ἀλλὰ καλὰ παιδάκια, τὰ ὁποῖα ἔτρεχαν σχεδὸν ἀνυπόδητα. Φαντασθῆτε τὴν χαράν των καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην των καὶ πόσας εὐχὰς σᾶς ἔδωσαν αἱ μητέρες των. Ἂν τὸ καλὸν παράδειγμά σας ἐμιμοῦντο καὶ ἄλλοι φίλοι μου, πόσα πτωχὰ παιδάκια θὰ ἐγίνοντο εὐτυχῆ καὶ πόσαι δυστυχεῖς μητέρες θὰ ἀνεκουφίζοντο! Αἱ ἡμέραι τοῦ Πάσχα πλησιάζουν, ἡμέραι χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης διὰ κάθε χριστιανόν. Ἀλλὰ πόσοι καὶ πόσαι πτωχαὶ οἰκογένειαι θὰ στερηθοῦνται τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῶν μέσων νὰ πασχάσουν! καὶ πόσον ἡ δυστυχία των θὰ ἠδύνατο νὰ μετριασθῇ διὰ τῆς ἀγαθοεργίας τῶν εὐπορούντων!

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Μαρτίου ἐ.ἔ.)

17. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου σᾶς προσκαλεῖ, ἐρωτᾷ τὸ δεύτερόν μου
Εἰς ὄρη κ' ὑψηλὰ βουνὰ φύεται τὸ σύνολόν μου.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τῆς Δοξασμένης Ἴδης.

18. Στοιχειόγριφος.

Εἰς τὰς μάχας οἱ ἀρχαῖοι ἐν μεγάλῃ χρήσει μ' εἶχον
Καὶ τὸν θάνατον πολλάκις εἰς αὐτούς ἐγὼ παρεῖχον
Ἂν τὸ πρῶτον μου στοιχεῖον τεχνικὰ μοῦ ἀφαιρέσῃς
Μέρος νοσηρὸν θὰ γίνω· πρόσεξε μὴ μέσα πέσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Στρατιώτου.

19 Αἴνιγμα δημῶδες.

Τὸ πρωὶ μικραίνω, τὸ μεσημέρι χάνουμαι, τὸ βράδυ μεγαλώνω.
Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Γ. Κουμεντῆ.

20. Πρόβλημα.

Ἐξερχομένη τῆς ἐκκλησίας μικρὰ κόρη εἶδεν ἓξ πτωχοὺς τοὺς ὁποίους ἐλυπήθη καὶ ἠθέλησε νὰ τοις δώσῃ ἐλεημοσύνην. Ἐμέτρησε τὰ λεπτά της καὶ εὗρεν ὅτι, διὰ νὰ ἔδιδεν μίαν πεντάραν εἰς τὸν καθένα, ἔπρεπε να εἶχεν ἀκόμη πέντε λεπτά· ἔδωσε λοιπὸν ἀπὸ τέσσαρα λεπτὰ εἰς ἕκαστον καὶ τῆς ἐπερίσσευσαν δύο λεπτά.

Πόσοι ἦσαν οἱ πτωχοὶ καὶ πόσα λεπτὰ εἶχε;
Ἐστάλη ὑπὸ Ἀθανασίου Γ.

21. Κλιμακωτόν.

Οἱ σταυροὶ ν' ἀντικατασταθῶσι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε ν' ἀναγινώσκεται εἰς μὲν τὸ δεξιὸν μέρος ὄνομα ζῴου τετραπόδου, εἰς τὸ ἀριστερὸν ὄνομα ἀρχαίου ἱστοριογράφου, εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδα ὄνομα ἀρχαίας θεᾶς, εἰς τὴν δευτέραν ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, καὶ εἰς τὴν τρίτην νῆσος ἐκ τῶν Κυκλάδων.

```
+     +
+++++
+     +
+++++
+     +
+++++
+     +
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

22-25. Μεταμορφώσεις.

1.—Ἡ *ἅρπα* διὰ 5 μετεμορφώσεων νὰ γίνῃ *λύρα*.
2.—Τὸ *ὄζος* δι'6 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *ζῷθος*.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους

24.—27. Κεκρυμμένα ὀνόματα ὀρέων.

1.—Ὁ σφοδρὸς ἄνεμος ἐκριζώνει δένδρα.
2.—Ἡ ἐπί, διὰ καὶ παρὰ εἶνε προθέσεις.
3 καὶ 4.—Διαβαίνουσα βοῶν ἀγέλη κονιορτὸν ὕψωσε πολὺν εἰς τὴν πλησίον ἐξοχήν.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Λυγαριᾶς.

23. Ἀκροστιχίς.

Τὰ προτελευταῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα βασιλέως τῆς Σπάρτης.

1, Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 2, Κατάστασις τῆς ψυχῆς. 3, Δένδρον. 4. Πτηνόν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῶν Ἱερολοχιτῶν.

29. Ἐλλιποσύμφωνον.

Οι—αα—υηη—α—εειεαι—ωι
Ουο—οο—α—ωιη—ι—αιει—η—ωη.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ξενιτεμένου Πουλιοῦ.

30. Φωνηεντόλιπον.

Ὀ—ρτν—σπρν—φμν—γθν—θρζ.
Ἐστάλη ὑπὸ Ι. Α. Θεοφιλοπολίου.

31. Γρῖφος.

```
τυφλὸς τυφλὸς τυφλὸς τυφλὸς τυφλὸς τυφλὸς
τυφλὸς                                τυφλὸς
τυφλὸς   Μονόφθαλμος βασιλεύει       τυφλὸς
τυφλὸς τυφλὸς τυφλὸς τυφλὸς τυφλὸς τυφλὸς
```

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀδρας τοῦ Ἐλικῶνος

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΥΟ ΚΑΙ ΗΜΙΣΕΙΑΣ **ΜΟΝΟΝ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ** ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἕκαστος τόμος ἑκτὸς τοῦ μυθιστορήματός του καὶ τῆς ἄλλης ποικίλης ὕλης ἔχει καὶ 100—130 εἰκόνας.

Ἕκαστος ὅλως εὐκαιρία παρέχεται ἀπὸ σήμερον εἰς τοὺς γονεῖς τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἠθικῶν βιβλίων μόρφωσιν τῶν τέκνων των.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παίδων** σχηματίσασα πλήρεις σειρὰς τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων 23 τόμων τοῦ περιοδικοῦ τούτου, ἀπεφάσισε νὰ προσφέρῃ εἰς τὸ Κοινὸν τοὺς πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθυνήν, εἰς τὸ τρίτον σχεδὸν τῆς ἀξίας αὐτῶν, ἤτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ παρεχόμενοι εἰς τόσον μικρὰν τιμὴν τόμοι εἶνε ὁ πρῶτος καὶ ὁ τέταρτος μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ τρίτου, ἤτοι πάντες οἱ ἐκδοθέντες μέχρι τοῦδε τόμοι τῆς **Διαπλάσεως**, ἐκτὸς τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ τρίτου, ἐν ὅλῳ ἤτοι 21 τόμοι, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Καὶ ἐξ ἄλλων μὲν τόμων εἶνε ὀλίγα τὰ πλεονάζοντα καὶ εἰς τὴν τιμὴν τῆς μιᾶς δραχμῆς προσφερόμενα ἀντίτυπα, ἐξ ἄλλων δὲ περισσότερα. Ἑπομένως οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀποκτήσωσιν ὅλην τὴν σειρὰν τῶν 21 τόμων πρέπει νὰ σπεύσωσιν ἐκ τῶν πρώτων, διότι ἐκ τῆς προθυμίας μεθ' ἧς ἠγοράζοντο μέχρι τοῦδε οἱ τόμοι τῆς **Διαπλάσεως** εἰς τὴν τιμὴν τῶν δραχμῶν 2,50 βέβαιον εἶνε ὅτι ἐντὸς ὀλιγίστου χρονικοῦ διαστήματος θὰ ἐξαντληθῶσι πάντες οἱ παρεχόμενοι εἰς τὴν ἠλαττωμένην ταύτην τιμὴν τῆς 1 δραχμῆς, μεθ' ὃ αἱ ὀλίγαι φυλαττόμεναι ἐν τῇ ἀποθήκῃ πλήρεις σειραὶ τῶν 23 τόμων *θὰ πωλῶνται καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀρχικήν των τιμήν, πρὸς δραχμὰς 2,50 ὁ τόμος.*

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις πρέπει νὰ πέμπωσι κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ Γραφεῖον μας, δι' ἕκαστον ζητούμενον τόμον δραχ. 1,10, διότι 10 λεπτὰ ἀπαιτοῦνται διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πέμπουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτιμον (φράγκον χρυσὸν ἓν δι' ἕκαστον τόμον), δὲν προσθέτουσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

〰 Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παίδων**, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα.

〰 Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθημέρου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἶναι ἀπαράδεκτα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1894—3717.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας· καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 10.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις
Πλατεῖα Ὁμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δώρου.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1ος.—3 **Ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Μαρτίου 1894** **Ἔτος 16ον.—Ἀριθ. 3**

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΛΒΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΡΟΝ ΔΕΛΑΒΡΥΓΙΕΡ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 9]

«Παληοαράπηδες, κλέφτες! Νά μου γυρεύετε δεκατέσσερες πετσέτες, ἐν ᾧ δέν μου ἐδώσατε οὔτε μιά! Ἤθελα νὰ μποροῦσα νά σας ἔβαζα ὅλους μέσα 'στὸ καζάνι μου, ὡς ποῦ νὰ γίνῃ τὸ πετσί σας ἄσπρο, ὅπως εἶνε καὶ ἡ συνείδησί μου. Τὴν κυρὰ Κώσταινα ὅλος ὁ κόσμος την ξέρει πως εἶνε τίμια γυναῖκα· καὶ ὅταν σας λέγῃ πως δὲν ἔχει τὲς πετσέτες σας, θὰ 'πῇ πως δέν της ἔχει!»

Οἱ τρεῖς μαῦροι ἀπεκρίνοντο ἐν χορῷ, ὁ δὲ κύριός των, δικαίως χάσας τὴν ὑπομονήν, ἀπεφάσισε νὰ καταβῇ εἰς τὸ ἰσόγειον ὅπου ἐγένετο ἡ φιλονεικία. Ἡ παρουσία του τοὺς καθησύχασεν. Εἶπεν εἰς τὴν πλύστραν ὅτι θὰ ἐξήταζεν αὐτὸς τὴν ὑπόθεσιν καὶ μετέβη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κ. Μορδάς. Ἡ Λίνα εἶχεν ἀναβῇ πρὸ αὐτοῦ καὶ την εὗρε πρὸ τῆς θύρας τοῦ δωματίου, μὲ τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων.

«Σστ! ἡ κυρία κοιμᾶται... Τῆς 'πονοῦσε τὸ κεφάλι.»

Ἐπιστρέφων εἰς τὸ σπουδαστήριόν του ὁ κ. Μορδάς, εἰς τὴν γωνίαν τοῦ διαδρόμου, προσέκοψε κατά τινος ἀντικειμένου καὶ ὠθήσας αὐτὸ διὰ τοῦ ποδὸς μέχρι τῆς κλίμακος, εἶδεν ὁλόκληρον δέμα μάκτρων, τὰ ὁποῖα ἐκατρακύλισαν διὰ τῶν βαθμίδων. Ἡ Λίνα καὶ ἡ Ἀριάδνη, τεταραγμέναι, ἐδέχθησαν μίαν καλὴν ἐπίπληξιν, εἰς τὸ πνεῦμα δὲ τοῦ συζύγου τῆς κρεόλης ἐνεδυναμοῦτο ὁλονὲν ὁ πόθος νὰ μετακαλέσῃ παρ' αὐτῷ τὴν ἀδελφήν του.

Ἡ νοῦς εἶνε σύμβουλος, λέγουν. Τὸ ἀξίωμα τοῦτο ἠκολούθησεν ὁ κ. Μορδὰς καὶ τὴν πρωΐαν ἐνωρὶς μετέβη νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὴν σύζυγόν του. Εἰς τὴν διατύπωσιν τῆς προτάσεως τῷ ἐχρησίμευσεν ὡς ἀρχὴ ἡ χθεσινὴ σκηνὴ καὶ ὁ πονοκέφαλος τῆς κυρίας Μορδάς.

«Ἡ ἐπισφαλὴς ὑγεία σου, τῇ εἶπε, δέν σοι ἐπιτρέπει καμμίαν ἐπίβλεψιν καὶ οἱ ὑπηρέται καταχρῶνται.

—Ἄ, ὄχι, ἀγαπητέ μου, εἶνε πολὺ ἀφωσιωμένοι.

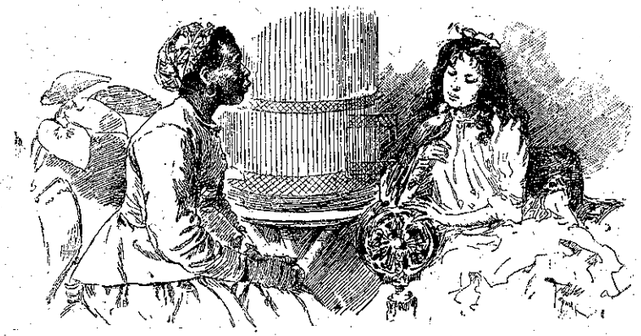

« Συχνὰ λαμβάνει τὸ πτηνὸν ἐπὶ τοῦ δακτύλου της » (Σελ. 10, στήλ. β')

— Ἀφωσιωμένοι, ἱκανοὶ νὰ πέσουν 'ς τὴ φωτιὰ πρὸς χάριν μας, τὸ ὁμολογῶ· ἀλλ' ἐντελῶς ἀνίκανοι νὰ ἔχουν τάξιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των. Τὰ συμφέροντά μας βλάπτονται ἐκ τούτου σοβαρῶς. Καὶ ὅπερ σπουδαιότερον ἀκόμη, ἡ θυγάτηρ μας δὲν ἔχει ἄλλους συντρόφους ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς μαύρους. Ἐσκεφθηκα λοιπὸν διὰ τοῦτο νὰ παρακαλέσω τὴν ἀδελφήν μου νὰ ἔλθῃ νὰ καθήσῃ λίγον καιρὸ μαζί μας. Πῶς σου φαίνεται ἡ ἰδέα αὐτή;

— Ἡ Θηρεσία! ἄ, εἶνε πολὺ σκληρόν!

— Εἶνε πολὺ δίκαιον καὶ θά σε ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν πλήξιν καὶ ἀπὸ τὸν κόπον, ποῦ καθὼς λέγεις σοῦ προξενοῦν αἱ διαταγαὶ καὶ οἱ λογαριασμοί. Ἔτσι θὰ ἔχῃς καιρὸν ν' ἀναπαυθῇς ὅσῳ θέλῃς.

— Μόνον τὴν Λίνα δὲν θὰ διατάσσῃ. Ἡ Λίνα θὰ εἶνε ἐντελῶς ἰδική μου.

— Μάλιστα, εὐχαρίστως. Εἰμπορῶ λοιπὸν νά της γράψω καὶ ἐκ μέρους σου ὅτι την περιμένεις;

— Κάμε ὅ,τι θέλῃς.»

Καὶ ἡ νωχελὴς Κοραλία, εὐθετήσασα τὰ προσκεφάλαιά της, μετεστράφη καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἡ δεσποινὶς Θηρεσία Μορδάς, τὴν ὁποίαν ἐζήτει διὰ νὰ σώσῃ τὸν οἶκόν του ὁ ἀδελφός της, ἦτο κατά τινα ἔτη μεγαλητέρα του· ὡμολόγει εἰλικρινῶς ὅτι τὸν παρελθόντα χειμῶνα εἶχε κλείσῃ τὰ πενῆντα. Εἰς τὴν νεότητά της ἠμποροῦσε, ἂν ἤθελε, νὰ νυμφευθῇ, ἀλλ' ἐπροτίμησε νὰ μείνῃ πλησίον τῶν γονέων της. Ἡ μήτηρ της, αἰωνίως ἀσθενής, ἀπῄτει περιποίησιν, τὴν ὁποίαν τὰ χρηματικά της μέσα δέν τῇ ἐπέτρεπον νὰ ζητήσῃ ἀπὸ ξένην, οὔτε ἄλλως ἠδύνατο νὰ ἐπιβλέπῃ αὐτὴ τὴν μικράν των οἰκίαν. Οὕτω λοιπὸν ἡ Θηρεσία ἀνεδέχθη τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς, κατορθώσασα διὰ τῆς φυσικῆς της ἐμπειρίας νὰ φέρῃ ὀλίγην εὐτυχίαν, ἐξ ἐκείνης τὴν ὁποίαν ἐγνώρισαν εἰς καλλιτέρας ἡμέρας. Ὁ ἀδελφός της εὗρεν ἐν αὐτῇ πάντοτε καλὸν ὁδηγὸν καὶ σύμβουλον πολύτιμον. Ὁμοῦ ἐδέησε νὰντιπαλαίσουν κατὰ τῆς τυφλῆς στοργῆς τῶν γονέων των, οἱ ὁποῖοι δὲν ἤθελον νὰ ἴδουν τὸν υἱόν των ἐκπατριζόμενον, ἔστω καὶ ὑπὸ τοὺς ἀρίστους οἰωνούς. Ἐκείνη κατώρθωσε νὰποσπάσῃ ἐπὶ τέλους τὴν συγκατάθεσίν των διὰ τὸ εἰς Ἀμερικὴν ταξείδιόν του, ὅπου ἔκαμε τὴν τύχην του. Μετὰ τὸν θάνατόν των, ἡ ἀνθρὰ οἰκονομικὴ θέσις τῆς Θηρεσίας, τὴν ὁποίαν ἐβελτίωσε καὶ νέα κληρονομία,